

CURIERUL ADVENTIST

Organ al Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea
din România

ANUL LXX

IULIE 1993

CÂT MAI AȘTEAPTĂ DUMNEZEU ?

*„Când caracterul Domnului Hristos va fi în mod
desăvârșit reprodus în poporul Său, atunci El va
veni să-i ia la Sine, ca fiind ai Săi.”*

E.G.White
Parabole p. 47/ed. 1980

O VIAȚĂ DE SACRIFICIU

În cele ce urmează aș dori să vorbesc despre o viață de sacrificiu. Ne obișnuisem, cândva, să auzim vorbindu-se mereu despre acest lucru, dar acum nu se mai vorbește. Aproape că această a dispărut din vocabularul nostru și din modul nostru de viațuire.

De ce? Nu cunosc toate motivele, dar aș sugera că aceasta are de-a face cu acceptarea noastră subtilă a visului de a câștiga destui bani pentru satisfacerea tuturor lucrurilor pe care societatea le pune ca o capcană înaintea noastră, considerând că o persoană sau o familie „care se respectă” (care s-a realizat) trebuie să le aibă.

Desigur, noi cu toții dorim să ne realizăm, să avem succes. Cu siguranță că și Dumnezeu dorește acest lucru. Dar nu despre această problemă doresc să vorbesc acum. Eu ridic o problemă în legătură cu modul în care noi folosim banii pe care îi câștigăm.

Îi cheltuim noi oare pe toți numai pentru noi, dovedind astfel, așa cum declară îngerul bisericii din Laodicea, că suntem „bogați în lucruri materiale” (Apoc. 3, 17)?

„MULȚUMESCU-ȚI ȚIE DOAMNEI!”

Sau noi cheltuim și dăm din ceea ce câștigăm, potrivit cu convingerea noastră creștină - și anume că, atunci când am devenit creștini, timpul nostru îi aparține Domnului, iar produsul lucrului din timpul nostru, ce-l aparține, este al Său? Totul! Zecimea, care este o probă a ascultării noastre, devine pentru noi o concretă aducere aminte a faptului că toți banii noștri sunt ai lui Dumnezeu. Pe de altă parte, darurile noastre nu sunt un test al ascultării noastre, pentru că ele sunt date în raport cu iubirea noastră față de Dumnezeu și a binecuvântărilor pe care El ni le-a dat. Prin darurile noastre, noi ne manifestăm mulțumirea spunând: „Îți mulțumesc, Doamne, pentru că ești izvorul păcii sufletului nostru, al prosperității noastre și al certitudinii pentru viitor.”

Ceea ce mă tulbură însă este faptul că noi facem adesea lucruri - pentru noi - cu un exces atât de mare, încât, prin aceasta, blocăm sau împiedicăm accesul altora la Evanghelie. Aceasta se întâmplă atât la nivel individual, cât și la nivelul organizației bisericii. De ce? Pentru că ne-am îngustat atât de mult orizontul înțelegerii sau al concepției noastre, încât nu putem vedea nevoile legitime ale celor din jurul nostru, din satul sau orașul nostru, din țara

noastră. Cu un orizont așa de îngust, cheltuielile cuiva pot fi considerate normale. Dar, dintr-o perspectivă globală, prioritățile noastre sunt în mod absolut scandaloase:

La nivel colectiv sau la nivelul bisericii, noi adesea abandonăm principiile spirituale personale. Dorința noastră, de exemplu, de a construi o casă de rugăciune frumoasă, care să atragă pe oameni și să facă confortabilă participarea la serviciile divine, este minunată. Aproape toți doresc să se roage într-o capelă frumoasă.

Dar cum armonizăm sau echilibrăm noi construirea de Case de Rugăciune și alte facilități care depășesc confortul, intrând de acum în domeniul luxului, într-o parte a lumii, când în alte părți ale lumii - pe care nu le vedem - nu au nici cea mai simplă Casă de Rugăciune? Se estimează că, numai în Continentul African, peste 3000 de comunități nu au nici un adăpost sub care să se poată aduna. Pentru majoritatea acestor comunități, costul unei Case de Rugăciune ar fi numai trei mii de dolari, costul unui acoperiș de tablă ondulată. Ei pot și sunt doritori și gata să contribuie cu restul. Sute de comunități din Mexic nu au un loc unde să se adune. Chiar și după ce programul Maranatha a construit 25 de capele anul trecut, biserica din Republica Dominicană mai are nevoie de încă 80 de Case de Rugăciune. Haiti are nevoie de încă 140. Și aș putea numi țară după țară, de jur împrejurul lumii, care are nevoie de ajutor pentru a construi chiar și cele mai simple Case de Rugăciune.

EXCESE

Aici, noi stăm în mod confortabil și cheltuim banii pentru a face lucruri bune și trebuincioase pentru noi și comunitățile noastre. Dar nu aceasta mă preocupă. Cu toate acestea, este posibil să faci lucruri mari, dar să fie marcate de excese. Și când excesul nostru, individual sau colectiv, lipsește pe alții de cele mai elementare condiții și, în mod deosebit, de șansa de a auzi solia Evangheliei, atunci, prioritățile noastre trebuie să fie revizuite.

În hotărârile pe care le luăm, la nivel individual și colectiv, trebuie să ne asigurăm că ne angajăm să cheltuim numai pentru acele lucruri care, în adevăr, vor contribui la înaintarea cauzei lui Dumnezeu, decât pentru dorințele și nevoile noastre personale.

CURIERUL ADVENTIST

Nr. 7/1993
ANUL LXX

Revista
CURIERUL ADVENTIST
este
organul oficial
al Bisericii Creștine
Adventiste de Ziua a Șaptea
din România

APARE LUNAR

Redactor:

DUMITRU POPA

Membrii comitetului redacțional:

Adrian Bocăneanu
Lazăr Forray
Aron Moldovan
Dumitru Popa

Tehnoredactare:

Dumitru Popa
Culegere și

Tehnoredactare computerizată:

Iulia Corduneanu
Corectură:
Florica Gheciulescu

CUPRINS

• O viață de sacrificiu	Cop.2
• Editorial	Pag.1
• Cât mai așteaptă Dumnezeu	" 2
• O Europă unită	" 3
• Din partea Institut. Teologic	" 5
• Poezii: „Fața Ta”; „Cântă iubire”	" 6
• Misiunea Globală	" 7
• Câteva lecții din istorie	" 9
• Prietenul meu	" 12
• Manualul Bisericii	" 13
• Conducând pe oameni	" 17
• „Băuturi tari”	" 19
• Sfârșit de cale	Cop.3
• Iubirea ca se jertfește	" 4

Casa de Editură și Tipografia
„CUVÎNTUL EVANGHELIEI”
Biserica Creștină Adventistă
de Ziua a Șaptea din
România

Redacția și Administrația:
București, Str. Argeș 8
Sect. 2 / OF. P. 9 / Cod 72126
ISSN 1220-6725

EDITORIAL

Activitatea evanghelică cunoaște multiple forme de manifestare și metode de lucru, care se cuprind în programul de lucru al „Misiunii Globale”, abordat de biserica noastră pe plan mondial.

Unele programe sunt spectaculoase și cer eforturi conjugate. Altele, însă, sunt mai modeste, nu cer eforturi angajante de proporții, dar au rezultate de înviat.

Nu de mult, m-am reîntâlnit cu fratele și prietenul meu mai în vârstă, Butoi Alexandru (Sandu). La vârsta înțelepciunii, pensionar, este plin de viață și are pe suflet o povară, aceea de a face ceva pentru Dumnezeu, pentru cauza Evangheliei Sale.

Originar din Teleorman, satul Meri, nu departe de Roșiorii de Vede, este acum cetățean american. Plecat din țară în 1950, ajunge în Brazilia, unde ani de zile a activat în lucrarea de colportaj, făcând deosebite experiențe cu Dumnezeu, colportajul devenind pasiunea sfântă a vieții sale.

După revoluția din 1989, s-a întrebat ce ar putea să facă - în cadrul Misiunii Globale - pentru consătenii săi. A venit de mai multe ori în țară, s-a bucurat totdeauna de trăinicia și viabilitatea bisericii advente din patria sa, dar dorea să facă și el ceva pentru cei din „casa” sa.

În luna februarie a acestui an (1993), a revenit în țară și a mers în satul natal. Aici și-a luat timp și două luni de zile le-a folosit pentru a vizita fiecare familie, fiecare casă și a stat de vorbă cu fiecare locuitor din satul său. Nu s-a grăbit! Acolo unde nu era nimeni acasă, sau lipsea cineva din familie, revenea. Casă cu casă, rude, prieteni, cunoscuți. Și-a luat timp, ca acolo - în familie - să discute personal cu fiecare în parte, lăsând în fiecare familie câte o Biblie și cartea „Calea către Hristos”. Nu este bogat, este un simplu pensionar, dar a ținut ca prin sacrificiu să facă ceea ce l-a îndemnat sufletul său, puternic legat de Mântuitorul său.

Fiecărui în parte, în liniștea camerei și a zilelor de iarnă, când sătenii erau mai relaxați, le-a spus experiența vieții lui și bucuria găsirii și experimentării iubirii mântuitoare a Domnului Hristos. Era plin de bucurie că a putut să facă acest efort, să aducă lumina Cuvântului lui Dumnezeu în fiecare cămin din satul său natal. Am citit pe fața lui mulțumirea împlinirii unui legământ și recunoștința sa față de Dumnezeu, pentru multele suflete interesate de Adevăr.

M-am gândit dacă n-ar trebui să facem și noi acest lucru în fiecare sat și cătun din țara noastră, din orașele noastre. Dacă o astfel de lucrare n-ar fi, realmente, realizarea „Misiunii Globale”. Dacă n-ar fi o împlinire a mandatului divin, ca un sol umil să poposească în fiecare casă, să-și ia timp să aducă fiecărui suflet un cuvânt de mângâiere, să aducă în familie lumina Evangheliei mântuitoare, o Biblie, o carte, un ajutor material și spiritual, căci sunt mulți aceia care au nevoie să simtă, în mod practic, iubirea lui Dumnezeu. Sunt mulți și azi în pragul sărăciei materiale și spirituale.

- (Continuare în p. 20) -

CÂT MAI AȘTEAPTĂ DUMNEZEU?

G. VANDEMAN

Era în seara de 10 martie 1876. În atelierul de lucru al lui Alexander Graham Bell, a fost pus un transmițător. Asistentul său, Thomas Watson, a trecut într-o altă cameră și și-a lipit urechea de receptor. Aproape imediat, a auzit pe Bell, spunându-i cu claritate: „Domnule Watson, veniți aici, am nevoie de dumneavoastră.”

Solia aceea a marcat nașterea telefonului.

S-ar putea să vă gândiți că Dumnezeu nu a avut nimic de-a face cu invenția telefonului. Dar eu cred că a avut. Eu cred că, odată cu acele prime fire telefonice, Dumnezeu a început să telegrafieze lumii încheierea istoriei pământului. Telefonul a fost începutul unei rețele globale de comunicații, care aveau să includă, de asemenea, radioul, televiziunea și sateliții ce se rotesc în jurul pământului. Ceea ce face Dumnezeu în aceste zile de pe urmă nu va face în secret, pentru că ceea ce se întâmplă astăzi într-o parte a pământului este cunoscut aproape imediat în cealaltă parte a lui!

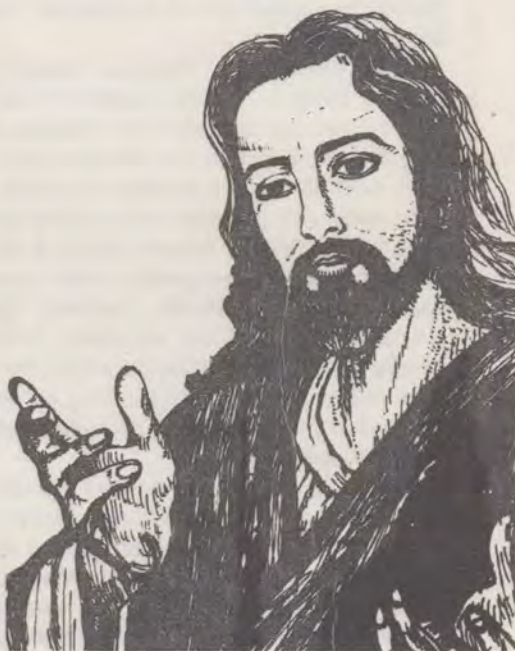
Evident că toate acestea au fost în planul lui Dumnezeu, pentru că El a spus profetului Daniel: „Tu, însă, Daniele, ține ascunse aceste cuvinte, și pecetluiește cartea, până la vremea sfârșitului. Atunci mulți o vor citi, și cunoștința va crește.” Daniel 12,4.

„Cunoștința va crește.” Viteza transporturilor. Viteza comunicațiilor. O rețea globală de sateliți nu mai este un vis. Îmbulzeala traficului aerian este la ordinea zilei. Zborurile spațiale au devenit aproape obișnuite. Cunoștința a crescut. Ultimii o sută de ani au adus un potop de invenții. Și nu se prevede sfârșitul lor. Proiectele de pe planșetele de desen amătesc creierul.

Dar cum folosim noi aceste noi cunoștințe? Noi fabricăm rachete care nu greșesc ținta. Noi îngrămădim megatone ca să îngrozim pe adversarii noștri. Noi ne-am amestecat în secretele Universului și, în acțiunile noastre, ne ardem mâinile!

Se mai poate îndoi cineva că noi trăim în timpul sfârșitului?

Nu este nevoie să fii un cercetător al Bibliei, ca să simți, să pipăi și să cunoști că trăim ultimele zile ale pământului. Cu zeci de ani în urmă, comentatorul Leland Stowe a spus, în cuvinte care se potrivesc uimitor mai bine astăzi decât atunci când au fost rostite: „Noi ne-am strâns zeci de secole... Aceasta este gluma care va pune capăt tuturor glumelor. Pentru ce noi, care cunoaștem atât de puțin, căutăm să iscodim ultimul și cel mai puternic secret al pământului, spre a-l smulge din sânul lui? Dar acum, el este un fapt împlinit. Dar degetele, inimile și mințile noastre sunt tot cele care au fost și mai înainte. Și, măsurând disperarea răspunderii noastre, ne-am putea foarte bine ruga: „Te rugăm, Stăpâne, numai cincisprezece minute încă!”

Cu siguranță că noi ne îndreptăm spre ziua când orice lucru se va opri. Pendulul lumii va tremura și se va opri!

Explozia de cunoștințe, la care noi suntem martori, Dumnezeu spune că va fi semnul că noi trăim în zilele finale ale acestei planete. Dumnezeu a prezis. Și așa s-a întâmplat.

Dar spuneți-mi, vă rog: De ce nu a spus Dumnezeu că această creștere a cunoștinței avea să aibă loc mai devreme în istoria lumii? De ce nu a îngăduit El ca să se întâmple mai curând, de exemplu în zilele lui Avraam, în zilele Cezarilor, sau în zilele lui Martin Luther? Pentru că El știa cât de primejdioasă ar

putea să fie cunoștința în mâinile oamenilor păcătoși! El știa ce ar fi făcut oamenii cu ea. Pentru că El nu a îndrăznit să le încredințeze o asemenea putere, până când El nu era gata să facă să cadă cortina finală asupra experienței omenești, așa cum o cunoaștem noi!

De câțiva ani de zile am tot spus că Hristos trebuie să fie gata să Se întoarcă, desigur, pentru mai multe motive. Dar eu am spus că, în mod sigur, Dumnezeu nu va îngădui oamenilor să stăpânească atomul, să clădească blocuri universale și să se amestece în secretele care aparțin numai lui Dumnezeu, decât numai în cazul când El va fi gata să intervină.

Și eu cred încă acest lucru. Dar folosirea atomului de către noi își pierde din însemnătate când o punem alături cu ceea ce vedem astăzi. Astăzi oamenii, în mod arogant, umblă chiar cu secretele vieții. A apărut molecula ADN. Și, odată cu ea, se vorbește despre ingineria genetică!

Timp de douăzeci și cinci de ani, știința descoperise o moleculă teribil de complexă, numită ADN, care controlează întreaga ereditate. ADN-ul, în formă de cromozomi și de gene, se găsește în fiecare celulă al oricărui organism. Și, deși pare de necrezut, fiecare celulă din corpul nostru conține codul informativ necesar pentru o ființă omenească deplină.

Dar nu demult, numai de câțiva ani, cercetările au descoperit că este cu puțință transplantul materialului genetic. Cu alte cuvinte, este cu puțință de a deschide ADN-ul dintr-un organism și a introduce gene noi dintr-un alt organism, și astfel să se schimbe caracteristicile ereditare ale organismului. Și, deoarece transplantul nu are nevoie să fie în cadrul unei specii, ci poate să aibă loc între specii cu totul diferite, înseamnă că este cu puțință să apară

acum forme noi de bacterii și viruși, cu o formă de viață cu totul nouă.

Unii savanți salută această dezvoltare ca ceva ce va aduce mari foloase omenirii. Alții sunt speriați. Ei se tem că ingineria genetică va da la iveală grozăviile din cutia magică a Pandorei. Unii o numesc o primejdie mai mare decât aceea a bombei atomice!

De ce sunt ei așa de îngroziți? Pentru că se pot produce noi feluri de viruși și bacterii virulente. Acestea pot scăpa ușor și, odată scăpate, nu mai există posibilitatea de a le mai aduce înapoi. Noua bacterie poate să fie rezistentă la medicamente și poate răspândi boli mondiale de tipuri noi.

S-a cerut ca să se decreteze o lege care să controleze această nouă descoperire. Dar se poate gândi cineva că ea va fi controlată? Nu, nu va fi controlată, după cum nu a fost nici descoperirea și utilizarea atomului. Nimic nu o mai poate opri, decât intervenția directă a divinității. A scăpat din cutie acum!

Și nu se oprește numai în domeniul bacteriei. Reproducerea și înmulțirea ființelor omenești este în mod hotărât pe planșa de desen. Reproducerea, dacă va fi aplicată vreodată la ființele omenești selectate, poate rezulta în zeci, sau sute, sau mii de oameni identici. Ați putea avea o întreagă armată de soldați identici, rezultați din specia cea mai agresivă disponibilă. Sau o întreagă comunitate de John Kennedy sau Henry Kissinger. Sau cum ați dori dumneavoastră să aveți câteva sute de nebuni lăsați liberi în lume?

Da, omul dorește să fie creator, în loc să fie creatură. Oamenii sunt hotărâți să descui secretele pe care Dumnezeu le-a rezervat pentru Sine Însuși. Și astfel se afundă, în mod nesăbuit, înainte, chiar dacă eforturile lor de a ajunge zei sunt învăluite într-o

O EUROPĂ UNITĂ AR FI DOMINATĂ DE CATOLICI

Fiecare al cincilea cetățean dintre cei trei sute douăzeci de milioane de cetățeni din Comunitatea Europeană - deci 21,8 % - aparține unei biserici protestante sau anglicane. În schimb, procentul cetățenilor catolici este de 62,3 %. În Belgia, protestanții sunt 1 %, în Irlanda - 3,7 %, în Italia - 0,8 %, în Luxemburg - 1,1 %, în Portugalia - 1,1 %, în Spania - 0,3 %, populația fiind aproape cu desăvârșire catolică, iar în Franța sunt, de asemenea, 1,5 % protestanți, față de aproape 80% catolici. În Grecia, 98 % din populație aparține bisericii ortodoxe. În două state există o mică preponderență catolică - în Țările de Jos sunt 40,4 % catolici și 36,6 protestanți, iar în Republica Federală Germană raportul este de 43,5 % față de 42,5 %. Numai în două țări membre ale Comunității Europene există o majoritate protestantă-anglicană: în Danemarca 98 % și în Anglia 57%. În total, 35 de milioane de cetățeni din Comunitatea Europeană (11,1 %) nu și-au declarat apartenența religioasă sau aparțin la diferite secte și grupe dizidente.

Numai în Republica Federală Germană, în Franța și în Grecia trăiesc peste 4 milioane de musulmani. În raport cu locuitorii din țările Comunității Europene, iudeii reprezintă un procent de 0,4 %. Majoritatea dintre ei, aproximativ 1,1 milioane, trăiesc în Franța și în Marea Britanie.

Adventecho - aprilie 1990
Traducere de: Aurel Pălășan

ignoranță teribilă. În mod normal, noi nu suntem capabili să mânuim atomul. Și vom fi noi capabili ca, în mod moral, să mânuim însăși secretele vieții?

Vă întreb pe dumneavoastră: Va mai întârzia Dumnezeu să facă dreptate? Nu am făcut noi revenirea lui Hristos nu numai o făgăduință, ci o necesitate absolută, și aceasta foarte, foarte aproape?

Așa cum știți, Dumnezeu a trebuit să intervină odată, mai înainte, în zilele lui Noe. Încă o dată, mai înainte, aroganța oamenilor a depășit orice limită. Dumnezeu cunoaște foarte bine ce se întâmplă când oamenii au prea multă cunoștință pentru inimile lor păcătoase. El a găsit că este necesar ca să nimicească întregul neam omenesc, cu excepția a opt suflete.

Biblia nu ne spune prea mult despre generația care a fost nimicită. Dar știm că: „Dumnezeu a văzut că răutatea omului era mare pe pământ, și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău” (Geneza 6,5).

Fiecare imaginație a gândurilor inimii sale era îndreptată numai spre rău! Gândiți-vă numai! Intellect uriaș, cu o viață care se măsoara cu secolele. Nu se gândea la nimic, decât spre rău. Și sute de ani de gândire!

Ați început să vedeți de ce Dumnezeu a găsit că este necesar să nimicească generația aceea?

Se poate încredința generației din zilele noastre cunoștințe așa de primejdioase, cum se putea încredința generației din zilele lui Noe? Este combinarea unei mari cunoștințe cu o inimă care a ajuns așa de rea o primejdie mai mică decât era pe atunci?

*ISUS HRISTOS ESTE SINGURUL
RĂSPUNS LA DILEMA ÎN CARE NOI
ÎNȘINE NE-AM ADUS.*

*REVENIREA LUI - ȘI ACEASTA
CÂT MAI REPEDE - ESTE SINGURA
NOASTRĂ SPERANȚĂ.*

Eu vă întreb pe dumneavoastră: Cum poate El să aștepte mai mult?

Cartea Apocalipsei ne spune că, în curând, Dumnezeu „va nimici pe cei ce nimicesc pământul” (Apoc. 11,8).

Și, dacă prăpădirea mediului înconjurător cere dreptate, cere intervenția lui Dumnezeu, ce vom putea spune despre amestecul nostru la gene? Nu este nimicirea noastră, produsă de noi înșine, mai rea decât nimicirea mediului?

Fără îndoială că mai sunt și alte motive, alte situații, care cer reînțoarcerea Domnului nostru. Isus

a spus despre zilele noastre: „Va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă...” (Luca 21,15).

„Un neam se va scula împotriva altui neam, și o împărăție împotriva altei împărății” (vers. 10). Iar apostolul Ioan, în viziune, a văzut un timp când „neamurile se mâniaseră” (Apoc. 11,18).

Se întâmplă aceste lucruri? Nu este nevoie să mai spunem că se întâmplă exact așa. Națiunile nu sunt numai mâniate, ele sunt furioase. Crește în continuu acumularea de armament, ce nu ne poate trece prin minte. Armagedonul bubuie și se apropie în mod amețitor!

Și nu uitați că acestea nu sunt numai semne ale revenirii Mântuitorului - semne împlinite; ele fac din venirea Lui grabnică o necesitate!

Ba mai mult. El a spus: „Și din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci”. (Mat. 24,12). Este așa? S-a înmulțit fărădelegea? Apostolul Pavel scria lui Timotei: „Dar oamenii răi și înșelători vor merge din rău în mai rău” (2 Tim. 3,13). Și el descrie zilele noastre în următoarele cuvinte: „Notează aceasta: în ultimele zile vor fi vremuri teribile; oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, mândri, abuzivi, neascultători de părinții lor, nerecunoscători, nesfinți, fără dragoste, neiertători, calomniatori, lipsiți de controlul de sine, brutali, neiubitori de bine, trădători, aspri, încrezuți, iubitori de plăceri mai mult decât iubitori de Dumnezeu, având o formă de evlavie, dar tăgăduind puterea ei” (2 Tim. 3,1-5). Ar putea oare ziarul de seară să descrie mai bine și mai exact zilele noastre? Ne mai putem mira că Isus a zis: „Când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pământ?” (Luca 18,8). Și tot așa, nu ar trebui să ne mirăm că El a mai spus: „Și dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa” (Mat. 24,22).

Da, zilele noastre strigă pentru o grabnică venire a Mântuitorului. Păcatul a ieșit de sub orice control. Și tot așa și oamenii. Și tot așa și națiunile. Cupa mâniei este aproape plină. David a fost acela care a spus: „Este timpul ca Tu să lucrezi, o Doamne, pentru că oamenii au călcat Legea Ta” (Ps. 119,126). Ce ar spune David astăzi? Din câte ne aducem aminte, niciodată respectul pentru Legea lui Dumnezeu, pentru Cele Zece Porunci nu a coborât atât de mult.

Înțeleg acum de ce Rut Graham, soția lui Bill Graham, când a citit manuscrisul soțului ei - Lumea în flăcări - a spus: „Dacă Hristos nu Se va întoarce în curând, va trebui să ceară iertare de la Sodoma și Gomora!”

Aceasta a fost acum câțiva ani. Dar astăzi, păcatele pentru care au fost nimicite Sodoma și Gomora au devenit așa de evidente și atât de îndrăznețe, încât cei care sunt interesați de ele,

caută aprobarea legislației, pentru felul lor de viață. Ei au mers la Casa Albă, ca să-și ceară drepturile lor, și li s-a asigurat o audiență de către un asistent al Casei Albe!

Dacă Dumnezeu nu a putut cruța Sodoma, ne va putea cruța El pe noi?

Ascultați: Dumnezeu iubește pe păcătoși, pe fiecare dintre ei, chiar și pe cei mai răi dintre ei. El nu dorește să vadă pe nici unul dintre ei pierind. El va merge până la limită, pentru salvarea noastră. Dar vine un timp când dragostea nu mai poate face nimic. Vine un timp când dragostea nu mai poate face un apel mai puternic decât a făcut. Vine un timp când fiecare inimă, care voiește să fie câștigată, va fi câștigată. Domnul nostru Se va reîntoarce. Și evenimentul acesta nu va avea loc nici măcar cu o clipă mai devreme!

Noi înaintăm către ziua când orice lucru se va opri - atât cât privește lumea aceasta. Nu pentru că ne-am înmulțit prea mult pe planeta noastră. Nu pentru că traficul aerian și terestru este atât de masiv și așa de enorm, încât a adus viața la un punct de imobilizare. Nu pentru că am folosit tot

aerul care era respirabil. Ci pentru că Creatorul închide Registrul. Se coboară pe pământul acesta, și spune: „Este destul!” Și însuși timpul va bate ceasul și se va opri pentru nopte!

Generația aceasta pare că își dă seama de soarta ei. Ea este îngrozită - atât de îngrozită, încât razele lunii ce se ridică, nerecunoscute de ecranul radarului, ar putea arunca forțele noastre ce apărare în panică, dacă nu chiar într-un război nuclear. Și rapoartele ne spun că eu nu visez!

Isus ne-a spus cum are să fie: „Oamenii își vor da sufletul de groază, la presimțirea lucrurilor ce vor veni asupra lumii.” (Luca 21,26). Își vor da sufletul de groază, de teroare. Presimțire. Tremur. Așa este generația aceasta. O puteți recunoaște pretutindeni!

Generația aceasta nu dorește să fie ultima generație. Ea privește revenirea lui Hristos ca un inconvenient, ca o întrerupere a planurilor sale. Ea are lucruri pe care dorește să le facă mai întâi. Ea strigă: „Dumnezeule, mai așteaptă un minut!”

Dar cât va mai aștepta Dumnezeu?

Timpul este istoria în mișcare. El se furișează ca și un tren mărfar, tot așa de încet, din trecutul

DIN PARTEA INSTITUTULUI TEOLOGIC ADVENTIST

Iubiți frați,

Concursul de admitere pentru anul universitar 1993-1994 va avea loc în perioada 7-14 septembrie anul curent. Concursul se va desfășura în două etape:

Etapa I: 7-8 septembrie, cu următoarele probe (eliminatorii):

- Test cunoștințe biblice
- Probă omiletică
- Test cultură generală

Etapa a II-a:

- 10 septembrie - Dogmatică scris
- 12 septembrie - Limba și literatura română (scris)
- 13-14 septembrie - Dogmatică oral

Bibliografie:

- „Doctrinile Biblice A.Z.Ș.” de V. Moldovan (fără note suplimentare teologice)

- „Patriarhi și Profeți”, capitolele: 1-4, 9, 24, 27, 29, 32, 37, 42, 46, 50, 52, 58, 67, 71.

- „Hristos Lumina Lumii”, capitolele:

1-4, 11-13, 17, 29-31, 60, 69, 72-74, 78, 79, 81, 86, 87.

- „Tragedia Veacurilor”, capitolele: 22-42.

- „Manualul de gramatică a limbii române”, cls. a VIII-a.

- Pentru examenul de Literatură română se cere materia din clasele de liceu.

Număr de locuri:

- la zi: 30 locuri (numai băieți)
- la fără frecvență: 30 locuri (numai băieți).

Condițiile financiare privind școlarizarea vor fi anunțate în cel mai scurt timp.

Pentru învățământul la zi, limita de vîrstă este de 25 de ani, împliniți în anul 1993. Pentru învățământul la fără frecvență nu există limită de vîrstă.

Condiții de participare:

- Să fie membru botezat în Biserica A.Z.Ș.
- Recomandare din partea pastorului și a comitetului comunității (fișe de evaluare), pentru candidații la cursurile de zi.

- Recomandarea Conferinței, pentru candidații la fără frecvență.

Piese pentru dosar: - cerere pentru înscriere (avem tipizate la Secretariat)

- autobiografie (2-4 pagini)
- 3 fotografii tip pașaport.
- diplomă de bacalaureat (original)
- certificat de naștere (original)
- certificat medical (sint tipizate la birourile de dactilografie).

Data înscrierii: 1-6 septembrie

Notă:

- Fișele de evaluare și autoevaluare vor fi solicitate din timp de la Secretariatul Institutului Teologic.

- Fișele de evaluare, cerute pentru candidații la cursurile de zi, (una completată de pastor și alta de comitetul comunității) vor fi trimise personal și confidențial pe adresa Institutului Teologic.

- În perioada concursului de admitere nu vă putem asigura cazare și masă.

Dorim binecuvîntarea Domnului și o pregătire temeinică.

Adresa noastră: Str. Romulus Nr. 59 Sect. 3 Tel. 01/323.60.31 74238 BUCUREȘTI
București, 03.06.1993

Rector,
Nelu Dumitrescu

Prorector,
Orban Adalbert

îndepărtat. Cum ar putea timpul să se termine? Cum ar putea trenul mărfar să ne ajungă? Dar, într-o zi apropiată, el ne va depăși, ca și cum noi am fi numai o stație, și viitorul va deveni trecutul. Și eu vă întreb încă o dată: „V-ați gândit vreodată cum are să fie când vom privi înapoi la sfârșitul lumii?”

Ascultați: Firele telefonice spre tronul lui Dumnezeu sunt deschise acum. Orice om poate cere convorbirea: Omul care dorește să se pocăiască. Omul care dorește să spună: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!” Omul care privește la Calvar, vede pe Fiul lui Dumnezeu că moare pentru ei, și dorește să accepte acea jertfă. Omul care dorește să lase ca sângele lui Isus să-l curețe și pe el!

Firul telefonic este deschis acum pentru orice bărbat, femeie și copil. Dar numai pentru puțin timp. Într-o zi foarte apropiată, firul telefonic se va întrerupe. Și nu va exista nici un meseriaș care să poată reface legătura. Oamenii ar da tot ce posedă numai ca să audă o singură chemare de pe buzele Mântuitorului. Dar va fi prea târziu. Profetul spune: „Vor pribegi atunci de la o mare la alta, de la miază-noapte la răsărit, vor umbla istoviți încoace și încolo, ca să caute Cuvântul Domnului, și tot nu-l vor găsi.” (Amos 8,12).

Ne-a mai rămas numai puțin timp. Soarta noastră va fi hotărâtă de felul cum îl vom folosi. Unii dintre noi au fost nepăsători față de ore, de zile și de ani. Unii dintre noi și-au risipit cea mai bună parte a vieții lor, și înapoi nu o mai pot aduce!

Dumnezeu Se grăbește să termine cu păcatul, să curețe Universul de necazuri și de dureri. El Se grăbește. Și, dacă acum nu ne dăm seama de sensul urgenței Lui, vom fi lăsați în urmă, ca o parte din marile sfărâmături, atunci când Isus, cu poporul Său, Se va întoarce spre Cetatea Lui Dumnezeu!

Când Isus va coborî printre cerurile învăpăiate și strălucitoare, și trâmbițele vor suna, și pământul se va clătina, și morții vor ieși afară din mormintele lor, și norul cel viu se va pregăti să plece, nimeni dintre noi nu va fi în stare să-l rețină!

De pe buzele oamenilor, de pe buzele noastre, se vor striga cuvintele: „Așteaptă-mă și pe mine, că vin; și eu sunt aproape gata; am știut că ai să vii, dar nu m-am gândit că o să fie așa de curând!”

Poate să fie altceva mai însemnat decât pregătirea pentru ziua aceea?

Traducere,
H. ARTENIAN

FAȚA TA

*Fața Ta aș vrea, Isuse,
Să privesc răpit de-acuma;
Și iubirea-Ți mare, multă,
Să mă-nvăluie întruna.*

*Teama, zbulciumul de-afară,
Câte-n prag se tot adună,
Să le treci cu mine-alături,
Eu, ținându-Te de mână.*

*Iar în capătul de cale
Când voi fi ajuns la Tine,
Glasul blând s-ascult ferice,
La primirea cea de bine.*

*Și când dreapta izbăvirii
V-a-mpărți cununi de laur,
Un copil voi fi, ce saltă,
Pe aleile de aur.*

Pascu Paul

CÂTĂ IUBIRE

O, Doamne, câtă iubire,
Câtă dragoste există în Tine,
Și câtă speranță de bine!
Pe lume, nu-i nimeni a spune
Câtă iubire
Ai Tu pentru mine!
De aceea,
De-apururi cu Tine
Ași vrea să trăiesc
O, Doamne, să pot să vădese
Alături de Tine,
Atâta speranță
Și-atâta iubire
Cât este în Tine.

Eduard Mihalache

MISIUNEA GLOBALĂ

ÎN LUMINA ÎNSĂRCINĂRII MISIONARE

În cadrul mării Sale însărcinări (Mat. 28, 19, 20), Domnul Hristos Își desfășoară strategia Sa care duce la biruința finală. Conceptul și planurile noastre trebuie să fie puse de acord cu strategia divină, altfel vor fi sortite eșecului. De patru ori a folosit Isus același cuvânt pentru a fixa patru dimensiuni ale strategiei Lui, și anume cuvântul „toată”:

1. **TOATĂ** puterea Mi-a fost dată.

2. Faceți ucenici din **TOATE** neamurile!

3. Învățați-i să păzească **TOT** ce v-am poruncit!

4. Eu sînt cu voi în **TOATE** zilele.

„TOATĂ PUTEREA MI-A FOST DATĂ”

Primul cuvânt al Domnului Hristos nu este o însărcinare. În primul rând, Isus ne descoperă cine este El. Fiul a primit o putere globală, deplină. Ea cuprinde tot cerul și pământul. Toate cele care sunt în cer și pe pământ sunt sub controlul Său. Această putere deplină l-a fost dată de Tatăl, în virtutea celor săvârșite de El pe cruce. Acolo a dat Isus lovitura de grație, biruind puterea păcatului și puterile întunericului. Deoarece Isus a reformat biruința pe cruce, a primit de la Tatăl puterea globală, deplină.

Înainte ca Isus să ne spună ce trebuie să facem, El ne spune ce a făcut El pentru noi. El ne îndreaptă privirea, în primul rând, nu spre mărimea însărcinării noastre, ci spre mărimea puterii Lui. Noi nu trebuie să mergem în lume, pentru a o cuceri pentru Isus. Aceasta a făcut-o El prin

viața, moartea și învierea Sa. Noi nu trebuie să mergem în lume ca s-o biruim. Noi trebuie să mergem mai mult pentru că El a biruit-o deja (Ioan 16,33).

În strategia omenească, biruința se obține la sfârșit, dar la cea dumnezeiască la început. Noi plănuim nu pentru a birui. Noi plănuim mai mult pentru ca biruința lui Hristos să fie vestită în toată lumea, iar oamenii să poată deveni părtași ai biruinței Lui.

Cui spunea Isus: „Toată puterea Mi-a fost dată?” Ucenicilor Săi. Deci, oamenilor care se încuiaseră de frica iudeilor, deci de teama celor care aveau puterea. Oamenilor care doreau să meargă să moară cu El și care, totuși, L-au părăsit când El a fost prins. Nouă, oamenilor nestatornici, șovăielnici și puțin credincioși, nouă ne spune Isus: „Toată puterea Mi-a fost dată.”

Isus, înainte ca să ne trimită, ne arată cine este El și de ce potențial de putere dispune. În toate chibzuirile și planurile noastre, trebuie să ținem cont că Isus ne face părtași ai puterii Sale depline. Cine uită adevărul acesta va încerca să restatormicească, cu mijloace și metode omenești,

împărăția lui Dumnezeu. Sau, unul ca acesta vede numai greutăți, impedimente și probleme, care-l descurajează și-l determină la resemnare.

La începutul strategiei globale divine este Domnul nostru cu posibilitățile Lui nesfârșite. El dorește să împartă puterea Sa cu noi. Aceasta este dimensiunea verticală a însărcinării misionare. Planurile și acțiunile noastre trebuie să fie corespunzătoare cu puterea Sa deplină. De la El putem aștepta lucruri mari.

„FACEȚI UCENICI DIN TOATE NEAMURILE”

După dimensiunea verticală, Isus exprimă dimensiunea orizontală a strategiei Lui: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile!” Noțiunea colectivă: „toate neamurile” este cuprinsă în prima solie îngerească: „națiuni, seminții, limbi și noroade” (Apoc. 14, 6). Pe lângă totalitate, aceste patru noțiuni se mai referă la o altă realitate, și anume la pluralitatea popoarelor. Cuvintele cheie sunt suficiente pentru a exprima această diversitate: deosebiri culturale, concepții deosebite, mentalități diferite, maniere de viață diferite ș.a.m.d. De asemenea, această diversitate nesfârșită este supusă unor schimbări continue. Procesul de dezvoltare în cadrul aceluiași popor, căruia i-a trebuit sute de ani în generația trecută, astăzi se produce în câteva decenii. Astăzi, au loc schimbări dramatice în multe domenii ale vieții națiunilor.

Cele patru noțiuni amintite mai sus par a reliefa o a treia situație, și anume neliniștea popoarelor lumii. Omenirea este fărâmițată în

națiuni, seminții, limbi și noroade. Există frontiere statuate prin diversitatea de limbi, de concepții politice și culturale. Oamenii, de asemenea, au mai ridicat ei înșiși și alte bariere despărțitoare: bariere rasiale, ziduri ideologice, gropi sociale și egoism național. Lumea noastră este divizată și fărâmițată atât de mult, încât este aproape de nevindecat.

În această lume pluralistă și fărâmițată a trimis Isus comunitatea Sa! În Apocalips 5,9 ni se atrage atenția că puterea lui Isus va ajunge la toate națiunile, semințiile, limbile și noroadele. Oamenii pot ridica cele mai înalte ziduri posibile, concepțiile și acțiunile lor pot fi pornirile inimii lor împărțite și îndrăznețe, se pot produce schimbări tot mai rezezi, dar, în pofida tuturor acestora, puterea lui Isus este mai mare decât ele. Numai El singur poate vindeca dezbinarea, sfâșierea și fărâmițarea popoarelor lumii.

În final, oamenii din toate națiunile, semințiile, limbile și noroadele își vor atinge ținta și vor sta în fața tronului lui Dumnezeu (Apoc.7,9). Pentru că L-au urmat pe Isus aici pe pământ, o să stea odată și în fața Lui, în ceruri. Impotriva zidurilor și frontierelor care i-au despărțit și dezbinat, și pentru că au trecut biruitori peste toate impedimentele și transformările cu care au fost confrunțați, o gloată mare și nenumărată și-a ajuns ținta finală: ei stau în fața scaunului de domnie al Mielului! Aici vor ajunge la sfârșitul peregrinării lor toate popoarele răscumpărate de Isus.

Astăzi, încă nu am atins ținta. Astăzi, mai este valabilă însărcinarea de a merge la toate națiunile. Această însărcinare este valabilă pentru fiecare comunitate și pentru fiecare instituție administrativă din lucrarea lui Dumnezeu. Pentru că Isus ne-a trimis într-o lume pluralistă și fărâmițată, aplicarea în practică a strategiei globale apare cu totul diferită. Însărcinarea aceasta nu ne-o preia Duhul lui Dumnezeu. Noi, personal, trebuie să căutăm căi și mijloace pentru a face ca iubirea lui Isus să ajungă la diversitatea popoarelor învrăjbite ale lumii întregi.

„ÎNVĂȚAȚI-VĂ SĂ PĂZEASCĂ TOT CE V-AM PORUNCIT“

La dimensiunile verticală și orizontală, Isus mai adaugă și pe a treia: „Învățați-vă să păzească tot ce v-am poruncit“. Această frază formează partea practică - existențială - a poruncii misionare. Aici este vorba despre Isus și Cuvântul Său. Isus le cuprinde pe ambele în însărcinarea misionară. Este vorba de plinătatea desăvârșită a Domnului Hristos și a întregii Evanghelii.

Cuvântul grecesc „păzească“ are o însemnătate atotcuprinzătoare existențială. El înseamnă: să păzească, să ocrotească, să păstreze neclintit consacrarea pentru o singură lucrare, să primească pentru sine și să aplice practic, deci, să păzească și să facă La sfârșitul celei de a treia solii îngerești este, de asemenea, acest cuvânt: Aici sunt cei care păzesc, care păstrează neclintit și niciodată nu renunță la poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. (Apoc.14,12). Asupra acestui lucru trebuie să chibzuim mereu - ce anume înseamnă aceasta pentru urmașii lui Hristos: a păzi cu tărie și a face tot ce a poruncit El - în căsnicie, în familie, în viața profesională, în concediu și în privința timpului și a banilor.

A păzi Cuvântul și a împlini voia lui Dumnezeu este astăzi imperios necesar. Noi trăim într-un timp când cuprinsul neschimbător al soliei biblice este jertfit pe altarul spiritului vremii și al acomodării felului de gândire al oamenilor; adevărurile biblice sunt scobite și golite de conținutul lor, pentru a fi umplute cu un conținut nou. Oamenii își jertfesc păreri proprii, printr-un fel nou de a gândi, pentru a putea realiza o nouă epocă - New Age. Toate valorile și normele etice sunt puse sub semnul întrebării, sunt relativizate și scoase din uz, iar omul singur decide ce este bine și ce este rău.

Comunitatea trebuie nu numai să păzească tot ceea ce ne-a poruncit Isus, ei trebuie să și învețe tot ceea ce a spus El. A învăța înseamnă a vesti, a transmite mai departe. „Țineți ceea ce v-am spus Eu, dar nu păstrați numai pentru voi, ci transmiteți mai departe. Nu transmiteți adevăruri parțiale, trunchiate, nici un Hristos pe jumătate, ci tot ce v-am poruncit Eu.“

Aici devine cât se poate de clar că declarațiile însărcinării misionare se angrenează aseme-

- (Continuare în pag. 11) -

„CÂND O PERSOANĂ SE PREZINTĂ CA UN CANDIDAT LA CALITATEA DE MEMBRU AL BISERICII, NOI TREBUIE SĂ CERCETĂM ROADELE VIEȚII SALE ȘI SĂ LĂSĂM ASUPRA LUI RĂSPUNDEREA MOTIVELOR:

UNII AU FOST ÎNGROPAȚI DE VII ÎN APA BOTEZULUI. EUL NU ERA MORT. ACEȘTIA N-AU PRIMIT O VIAȚĂ NOUĂ ÎN HRISTOS.

ACEIA CARE S-AU ALĂTURAT BISERICII ÎN FELUL ACESTA AU ADUS CU EI SEMINȚELE SLĂBICIUNII ȘI APOSTAZIA. INFLUENȚA LOR NESFINȚITĂ A PRODUS CONFUZIE ATÂT PRINTRE CEI DINĂUNTRU, CÂT ȘI DIN AFARA BISERICII ȘI AU PUS ÎN PRIMEJDIE MĂRTURIA EI.“

PUNCTE FUNDAMENTALE, pag. 255

ă mai amintiți ce ați simțit atunci când a fost dărâmat zidul Berlinului? Dacă reacția dumneavoastră a fost ca a mea, atunci ați avut un profund simțământ de ușurare, ca și cum lumea nu va mai fi niciodată iarăși cum a fost până atunci. Căci, în acel an, a avut loc o revoluție care a zguduït Europa mult mai profund decât a făcut-o prăbușirea comunismului.

În decursul primelor trei sute de ani, după ce Isus a întemeiat Biserica Creștină, Satana a luptat cu furie împotriva noii religii. Dar pentru fiecare creștin pe care el l-a ucis, alți doi se alăturau credinței. Sângele martirilor a devenit sămânța bisericii.

Apoi, a avut loc o revoluție. Împăratul Constantin a devenit creștin. Vestea aceasta electrizantă trebuie să se fi răspândit în cadrul comunității creștine cu viteza luminii. „Împăratul s-a făcut creștin! Împăratul s-a făcut creștin!”. Chiar și șocul nostru, atunci când am privit derâmarea zidului Berlinului, n-a reușit să ne transmită emoția pe care au trăit-o acești oameni.

În timpul acelor trei sute de ani de persecuție, Biserica Creștină era despărțită de staț printr-un zid de puternică ură din partea imperiului. Dar, când Constantin a devenit creștin, zidul s-a prăbușit și, în curând, biserica și statul erau cuprinși unul în brațele celuilalt.

La început, statul a dominat biserica. De exemplu, Constantin a prezidat sesiunea de deschidere a Conciliului bisericesc ce s-a ținut la Nicea (în Turcia de astăzi) în anul 325. Scopul acestui Conciliu a fost acela de a fixa o dispută doctrinală ce amenința să scindeze Biserica Creștină și împăratul a influențat foarte mult aplanarea acestei situații. Totuși, într-o perioadă de 200 de ani, biserica a câștigat ascendență și, pentru următorii o mie două sute

de ani, statul a fost slujitorul bisericii.

Ciudad însă, ceea ce părea a fi o biruință pentru biserică, atunci când Constantin a primit credința, s-a dovedit a fi cea mai mare înfrângere. Nu fără motiv, perioada dominării creștine asupra Europei este numită Evul Mediu. Biserica controla știința - atât cea religioasă, cât și cea laică. Ce spunea biserica trebuia să crezi. Dacă biserica nu-ți spunea, nu aveai de unde să știi.

Acesta este un mod extrem de a pune problema, dar totuși, într-un sens foarte real, era adevărat. Timp de veacuri, biserica a controlat izvoarele științei, inclusiv ale Bibliei, care era legată în lanțuri de zidurile mănăstirilor. Chiar și în problemele științei, biserica pretindea că este purtătoarea de cuvânt a adevărului.

Cu toate acestea, controlul bisericii asupra societății și politici europene nu avea să dureze veșnic. O altă schimbare revoluționară a început odată cu redescoperirea, în secolul al treisprezecelea, a clasicilor greci. Deodată, Aristotel a devenit o autoritate plină de crezământ în cele ale științei. Importanța acestei situații stă nu în faptul că Aristotel avea dreptate - pentru că adesea el nu avea - ci în provocarea pe care ideile lui o adresau autorității bisericii, cum și pretenției ei de a fi singura posesoare a adevărului.

Un pas important în revoluția împotriva despotismului religios a avut loc puțin înainte de anul 1500, când Gutemberg a inventat literele mobile și presa de tipărit.

Acest fapt a dat loc la o explozie de cunoștințe. Biblia a fost prima carte care a ieșit din această tiparniță primitivă. Biserica a încercat cu disperare să împiedice distribuția ei, dar fără rezultat. Apoi a venit Reformațiunea Protestantă din 1517 și, din nou, biserica a încercat, dar fără succes, s-o oprească.

Știința a fost un alt compartiment în care biserica a suferit o mare pierdere. În timpul Evului Mediu, biserica învăța că pământul era centrul Universului. În 1543, Copernic, care arăta că pământul nu este centrul Universului, amenința acest punct de vedere și biserica i s-a împotrivit cu înverșunare. Galileo Galilei, primul om de știință care a cercetat Universul cu un telescop, a fost de acord cu Copernic și, ca urmare, a fost adus în fața tribunalului, acuzat de erezie. Galileo a pierdut procesul, dar a câștigat mințea și inima oamenilor, care erau gata să uite dogma și să examineze faptele.

Și astfel s-au pus bazele unui conflict între creștinism și știință, între religie și secularism, între dogmă și ceea ce oamenii pot observa cu ochii lor și auzi cu urechile lor. Adevărata întrebare, ce trebuia să fie rezolvată, era cu privire la autoritate. Cine are cea mai bună informare cu privire la ceea ce este - în ultimă analiză - real în viață, preotul sau omul de știință? Oamenii religioși cred că Biblia are răspuns pentru toate marile probleme ale vieții. Oamenii nereligioși cred că ființele umane pot să formuleze propriul lor răspuns la aceste întrebări.

CÂTEVA LECȚII DIN ISTORIE

Secularizarea este un proces prin care o societate se schimbă de la poziția de a căuta răspunsul final în religie și în documentele inspirate - ca de exemplu Biblia - la aceea de a căuta acest lucru la omenire, la neamul omenesc. Pe la sfârșitul secolului al optsprezecelea, Secularismul a câștigat în mare măsură mintea și gândirea conducătorilor lumii. Revoluția franceză, care a încoronat raționalismul ca rege, nu a fost decât punctul culminant al unui proces ce se desfășura de veacuri. Ea a înfrânt puterea politică a Bisericii Romano-Catolice. În mod crescând, progresiv, din ziua aceea și până acum, oamenii au căutat un răspuns rațional la problemele vieții. Astfel, revoluția ideilor, ce a început destul de nevinovat în secolul al treisprezecelea, a cucerit în final religia creștină și biserica și, pentru ultimii două sute de ani, Secularismul a dominat gândirea omenirii de apus. Astăzi, omul de rând, dacă dorește să cunoască ce sau care este realmente adevărul, nu va mai merge la preot. El se va duce la doctor sau la omul de știință.

Nu trebuie să credem că Secularismul este complet rău. În ciuda faptului că el scoate pe Dumnezeu din gândire, el a dat omenirii două importante lucruri bune. Unul este standardul de viață în țările dezvoltate ale lumii, care întrece chiar și cele mai îndrăznețe vise ale generațiilor trecute. Celălalt este gradul libertății individuale, necunoscut până acum în istoria omenirii. Standardul de viață de care noi ne bucurăm astăzi n-ar fi existat, fără libertatea de gândire și libertatea economică.

Eu și dumneavoastră suntem atât de mult o parte a acestei societăți secularizate în care trăim, încât este foarte dificil pentru noi să ne imaginăm viața sub un alt sistem. Noi nu ne putem închipui, nu putem înțelege o biserică ce condamnă pe oameni la moarte numai pentru faptul că s-a întâmplat să nu fie de acord cu

doctrina ei. Noi luăm drept bună libertatea noastră, fără să ne dăm seama, să realizăm, de unde vine ea.

Ea vine de la Protestantism și Secularism, care, cu mai multe sute de ani mai înainte, au provocat și au cucerit sistemul religios, care, timp de aproape un mileniu și jumătate, a încătușat mintea oamenilor. Și libertatea pe care Secularismul și Protestantismul au adus-o a fost fundamentată pe separarea bisericii de stat.

Noi suntem atât de obișnuiți cu această libertate, încât ideea că vreo altă filozofie ar putea să pună stăpânire, să controleze societatea noastră, sună aproape ca o nebunie.

De fapt, cel mai recent experiment al totalitarismului nu s-a prăbușit el oare în Europa de Răsărit și în Rusia? Nu se îndreaptă oare lumea noastră spre libertate?

Vreau să vă sugerez faptul că un sistem bazat în mod radical pe o filozofie diferită este pe punctul de a înlocui sistemul bazat pe Secularism și libertate cu care eu și dumneavoastră suntem atât de obișnuiți. Acest lucru este, în mod clar, evident în curente și tendințele din lumea noastră. Acest lucru este, de asemenea, evident în cartea Apocalipsului:

„Și am văzut ridicându-se din mare o fiară...”

I s-a dat o gură, care rostea vorbe mari și hule.

Și i s-a dat putere să lucreze patruzeci și două de luni. Ea și-a deschis gura și a început să rostească hule împotriva lui Dumnezeu, să-l hulească Numele, cortul și pe cei ce locuiesc în cer.

I s-a dat să facă război cu sfinții și să-i biruiască. Și i s-a dat stăpânire, peste orice norod, peste orice limbă și peste orice neam. Și toți locuitorii pământului i se vor închina; toți aceia a căror nume n-a fost scris, de la întemeierea lumii, în cartea vieții Mielului, care a fost junghiat” (Apoc. 13, 1. 5-8).

„Apoi am văzut ridicându-se din pământ o altă fiară... Ea a zis locuitorilor pământului să facă o icoană fiarei, care avea rana de moarte și trăia. I s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească și să facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei” (Apoc. 13, 11. 14. 15).

Trei lucruri se evidențiază în aceste texte: 1. puterile politice reprezentate prin aceste fiare sunt teribil de intolerante; 2. ele sunt dominate de religie; și 3. influența lor este mondială.

Aceasta este, în mod precis, atât de neînțeles minții moderne seculare și majorității protestanților. Chiar dacă libertatea noastră va fi amenințată, credem că, dacă facem una sau două demonstrații, dacă strângem câteva mii de semnături pe o petiție și dacă ne aruncăm voturile noastre în urnă, toate lucrurile se vor întoarce la normal. Cei care vestesc că Apocalips 13 se va împlini cu adevărat într-o zi sunt etichetați ca alarmiști. Suntem bucoși să lăsăm ca oameni îmbrăcați în alb să se ocupe de ei, spre a-i aduce pe linia de plutire. Din nefericire, uităm că lumea libertății și a prosperității în care trăim, n-a fost totdeauna așa. Și pentru că noi iertăm, ea, lumea aceasta, nu va rămâne totdeauna astfel.

În realitate, prăbușirea actualului nostru sistem nu va veni numai pentru că noi am uitat. Ea va avea loc, datorită unei fatale fisuri în actualul sistem secular.

Secularismul și Protestantismul au dat lumii un grad de libertate nemaintâlnit până acum în istorie.

Fisura fatală a Secularismului este incapacitatea lui de a rezolva problema depravării (stricăciunii) umane. Pentru a avea succes, libertatea pe care Secularismul o oferă depinde de ființele umane și de faptul că acestea trebuie să-și controleze pasiunile și impulsunile lor. Dar numai puterea lui Dumnezeu poate face acest lucru, iar

Secularismul... neagă puterea lui Dumnezeu.

Rata excesivă a crimei și proliferarea violenței în cultura noastră - în ultima jumătate a secolului douăzeci - sunt suficiente dovezi pentru decăderea morală a Secularismului.

Eșecul Secularismului împinge chiar acum lumea, spre un mod spiritual de viață. Mișcarea „New Age”, care s-a răspândit atât de repede în Apus, în ultimii douăzeci și cinci de ani, este mai presus de orice o dovadă a eșecului Secularismului de a răspunde dorinței fierbinți a sufletului omenesc după profunde rădăcini spirituale.

Dar tocmai aici, în aceasta, stă primejdia. În efortul nostru de a ne reîntoarce la un spiritual mod

de viață, vom alege noi oare un sistem fals? Și chiar mai rău, vom încerca noi să îndreptăm lumea să gândească drept și să acționeze prin forță? Apocalipsul ne sugerează faptul că amândouă ideile acestea - stabilirea unui fals sistem religios și efortul de a îndrepta sau întoarce lumea spre a gândi drept și a acționa prin forță - se vor combina în zilele de pe urmă, pentru a produce o nouă ordine în lume, o ordine pe care eu și dumneavoastră nu ne-am închipuit-o nici chiar în cele mai rele coșmaruri pe care le-am avut. Și totuși, dacă ținem ochii deschiși, vom vedea atunci această nouă ordine mondială dezvoltându-se în unele direcții ce au loc chiar acum în jurul nostru.

sfârșitul vacului”. „Eu voi veni la voi nu numai la sfârșitul veacului, Eu voi veni mult mai mult, în fiecare zi la voi. Eu sunt și rămân la voi.” Prezența lui Isus face din fiecare zi o ocazie favorabilă pentru transmiterea Cuvântului Său.

Pentru că Isus este cu noi în toate zilele, El împuternicește comunitatea Sa, zi de zi, cu puterea Sa desăvârșită. În fiecare zi poți să te faci părtaș al plinătății puterii Lui. În toate zilele trebuie să-L păstrezi pe Isus și să împărtășești Cuvântul Său altora. Să ajuți în fiecare zi și să inviți pe oameni să devină ucenici ai Lui. Toate cele 365 de zile dintr-un an stau sub puterea făgăduinței și a însărcinării Lui.

Până când este valabilă această făgăduință? Până la sfârșitul veacului. Cuvântul original grecesc are trei înțelesuri pentru „sfârșit”: sfârșit, îndeplinire și țință. Isus are o țință pentru comunitatea Sa. El are o țință cu lumea aceasta. Comunitatea provine de la biruința Domnului Hristos și merge în direcția opusă a biruinței finale.

Deoarece Domnul Hristos are un scop cu lumea aceasta, comunitatea trebuie să-și fixeze ținte, ținte care să fie în deplin acord cu țințele lui Dumnezeu. Deoarece Isus are un plan cu lumea aceasta, urmașii Săi, de asemenea, trebuie să-și întocmească planuri, și anume planuri care să cuprindă toate cele patru dimensiuni ale trimiterii noastre. Deoarece Domnul Hristos ne-a făcut cunoscut planurile divine de strategie universală, și strategia noastră trebuie să fie pușă de acord cu strategia Sa: toată puterea, toate popoarele, tot ce ne-a poruncit El, și în toate zilele, până la sfârșitul veacului.

NOTE

1. Este important să înțelegem că nici Secularismul și nici Protestantismul singure n-au adus la existență libertatea de care ne bucurăm astăzi. Prin sine, Secularismul duce foarte ușor la Totalitarism, așa cum a demonstrat comunismul în cea mai mare parte a secolului douăzeci. Prin sine, Protestantismul n-ar fi adus libertatea religioasă, așa cum o cunoaștem noi astăzi în America. Primii protestanți erau aproape tot atât de intoleranți ca și sistemul de care ei se despărțiseră.

2. Protestantismul recunoaște puterea lui Dumnezeu de a schimba inima, dar un important segment al Protestantismului American contemporan se dedică acțiunii de a da problemelor mai degrabă o soluție politică, decât una spirituală și acest lucru poate să ducă cu ușurință înapoi la Totalitarism.

MISIUNEA GLOBALĂ

- (Urmare din pag. 8-a) -

nea unor roți dințate. Propoziția: „Faceți ucenici din toate neamurile!” ne îndreaptă privirea la mulțimea națiunilor și a oamenilor. Botezați-i! Dumnezeu vrea ca toți oamenii să fie ajutați. Cu cât mai mulți, cu atât mai bine. La Dumnezeu contează și cantitatea. Dar aceasta este urmată nemijlocit de fraza: „Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit”

Deci, aceasta înseamnă: Dumnezeu urmărește calitatea în viața urmașilor Săi. Oamenii trebuie să-L aibă pe Domnul Hristos întreg, în totul să experimenteze puterea deplină a răscumpărării, fiind ucenici fideli ai lui Isus.

„EU SUNT CU VOI ÎN TOATE ZILELE”

La dimensiunile verticală, orizontală și practic - existențială, Domnul Hristos mai adaugă și dimensiunea a patra, și anume timpul. Isus a folosit două formulări privitoare la timp: „în toate zilele” și „până la

Johannes Mager

PRIETENUL MEU

„Să te scoli înaintea perilor albi și să cinstești pe bătrân. Sa te temi de Dumnezeuul tău. Eu sunt Domnul”

(Levitic 19,32).

Bugescu
Mocanu - Mihai

Studiind Biblia, am redescoperit acest verset al cărții sfinte și l-am văzut acum într-o nouă lumină. Mi s-a părut mai actual și mai vrednic de a lua aminte la el decât până acum. Meditând la el, mi-am adus aminte de cel mai bun prieten al meu, fratele Constantin Tolici, pastor, fost misionar în Madagascar.

Stabilit, după pensionare, în Comuna Izvoarele, Jud. Prahova, a fost un om deosebit, de o noblețe rară, un exemplu viu în localitate și în comunitate. Mergeam des în familia dânsului, unde am găsit totdeauna o atmosferă sfântă. Studiul și rugăciunea caracterizau atmosfera casei sale.

Deși în vârstă nu pregeta niciodată.

Vizitele făceau parte din viața dânsului. Și nici o vizită nu începea și nu se termina fără cântare și rugăciune. Îi plăcea tovărășia tinerilor și credea în ei. Era deschis, amabil, zâmbitor. Era un om al adevărului chiar și atunci când rostea cuvinte de laudă sau când muștra. A fost, în adevăr, o epistolă vie, cunoscută, citită, apreciată de toți oamenii.

A fost... dar a și rămas. Regret acum că n-am prețuit, când trebuia și cât trebuia, experiența lui. Acum este prea târziu. Dar aceste gânduri se vor un îndemn fierbinte adresat tuturor - de a prețui cum se cuvine ceea ce avem.

Trăim un timp când, pentru mulți, acest verset a ajuns demodat. Este trist, dureros și condamnabil să vezi cum se minimalizează și, uneori, se neagă experiența unică a bătrânilor noștri.

„Demodați, concepții învechite, sâcâitori și enervanți. refractari la schimbări, a trecut vremea lor - iată ce gândesc cu voce tare mulți dintre tinerii noștri despre cei care au fost și sunt de mare folos și la care se găsește înțelepciune (Iov 12,12).

Înțelepciunea acestui pământ spune că, din nefericire, noi prețuim mai mult un lucru atunci când nu-l mai avem. Nu cumva așa se întâmplă și cu noi?

Avem încă multe de învățat de la părinții noștri fizici și spirituali. Deși cu mai bine de cincizeci de ani mai mare decât mine, fratele Tolici a fost cel mai bun prieten al meu. Dacă astăzi sunt în biserică, dacă cunosc și iubesc pe Dumnezeu, aceasta se datorează părinților mei și fratelui Tolici Constantin și-l mulțumesc lui Dumnezeu pentru ei.

„Să te scoli înaintea perilor albi și să cinstești pe bătrân. ...Eu sunt Domnul”.

După articolul fr. N. Dumitrescu din numărul pe iunie a.c. al revistei noastre, intitulat „El va întoarce inima” și rândurile de mai sus, așteptăm opiniile dumneavoastră, stimați cititori, cu privire la această problemă deosebit de importantă și actuală, ce vizează viața spirituală a bisericii și lucrarea ei.

Redacția

DECLARAȚII IMPORTANTE PRIVIND MANUALUL COMUNITĂȚII

Biserica din țara noastră resimte de mai multă vreme lipsa unei ediții actuale a Manualului comunității, având în vedere că ultima ediție românească tipărită ca atare datează din anul 1936 și numai câțiva privilegiați mai posedă câte un exemplar. Dintotdeauna, pastorii și credincioșii noștri au privit cu respect și încredere declarațiile privind misiunea, doctrina și organizarea bisericii, formulate cu ocazia sesiunilor Conferinței Generale, așa cum sunt cuprinse în manual. Totuși, lipsa atât de îndelungată a volumului în comunități și chiar între pastori tinde să ducă, parafrazând cuvintele Domnului Isus din Ioan 4, 22, la situația de a respecta cu fidelitate ceea ce nu cunoaștem.

De aceea, o sarcină importantă pentru conducerea bisericii este publicarea unei noi ediții a Manualului, care să reflecte dezvoltarea gândirii și practicii bisericii mondiale și să ne dea certitudinea unei încadrări conștiente și responsabile în regulile general acceptate.

Un aspect de care, probabil, mulți dintre credincioșii noștri au avut mai puțin ocazia să-și dea seama este un anumit grad de diversitate a practicilor de cult și de organizare în biserica actuală, răspândită în toate culturile și civilizațiile lumii. Uneori, ne este greu să acceptăm diferențele mici din cadrul aceleiași comunități (în ce privește îmbrăcămintea și alimentația, de exemplu) sau între diferite comunități din țara noastră (cum ar fi rămânerea corului în picioare pentru rugăciunea tăcută de la încheierea serviciului divin, în unele comunități, desemnarea unei persoane care „conduce” serviciul divin, într-o zonă a țării, sau prezentarea copiilor noi-născuți în comunitate, în altă zonă a țării). Cei care au preluat sau au adoptat o practică care îi face diferiți de alții se simt îndreptățiți pentru ceea ce fac, în timp ce alții pot să fie toleranți, dar neconvinși să accepte argumentele și, deci, să nu considere necesar să adopte acea practică sau chiar să conteste valabilitatea ei.

Este ușor de înțeles că, la dimensiunile bisericii mondiale, asemenea diferențe sunt numeroase și uneori devin o sursă de neliniște sau teamă. Manualul comunității nu poate face o listă a diferitelor variante, ci, adesea, prezintă o singură manieră de urmat, uneori și alternative.

Astfel, în cursul pregătirii noii ediții, care urmează să apară în această toamnă, a fost necesar ca, în anumite probleme, să pregătim declarații explicând aplicarea prevederilor Manualului în Uniunea noastră. Acest lucru este acceptat de Conferința Generală, care are în vedere diversitatea existentă în biserica mondială, în chestiuni de practică și de metodă.

Totuși, sarcina adoptării unor asemenea declarații privind aplicarea prevederilor Manualului este destul de delicată și, nu rareori, formulările alese tulbură pe cei care se simt în mai mare siguranță pe drumul cunoscut și verificat, dar nemulțumesc pe cei care așteaptă o rapidă aliniere în ceea ce se practică în biserica adventistă din alte zone, în mod deosebit în Occident.

ADRIAN
BOCĂNEANU
- Secretar Uniune -

De obicei, noi aplicăm diferite practici religioase, din viața personală sau de comunitate, pornind de la argumente biblice. Aici este, probabil, sursa majoră de neliniște pentru unii care gândesc sau întreabă: ne este greu să procedăm altfel, dar ce se întâmplă cu argumentele biblice pe care le-am folosit? Nu cumva părăsim Biblia de dragul unor formulări omenestii? Cred că suntem mai bine pregătiți să răspundem atunci când 1) luăm în considerare tot ce spune Biblia și Spiritul Profetic într-un subiect, nu doar pasajele care convin poziției noastre, 2) ascultăm cu atenție modul în care aceleași pasaje inspirate sunt prezentate de cei care au adoptat o practică diferită de a noastră, 3) reexaminăm semnificația biblică și teologică a unor noțiuni și 4) suntem deschiși schimbării, hotărâți să rămânem consecvenți în atașamentul față de adevăr.

În acest spirit, după îndelungă pregătire, Comitetul executiv (plin) al Uniunii de Conferințe de la sfârșitul anului 1992, desfășurat cu participarea fraților Erich Amelung și Brad Thorp de la Diviziune, a examinat pasajele din

Manual, privind două subiecte importante din viața practică a bisericii, și a pregătit declarații privind aplicarea lor. Cele două subiecte sunt: rebotezarea celor care vin din alte biserici creștine ce practică botezul prin scufundare al adulților și participarea la Cina Domnului.

Discuțiile au fost îndelungate și serioase, adesea punctate de rugăciune pentru înțelepciune și lumină, mai întâi în luarea hotărârilor și apoi în primirea și aplicarea lor în biserica din țara noastră.

La întâlnirea lunară din mai a pastorilor din Conferința Muntenia, cea mai mare Conferință a Uniunii noastre, aceste declarații au fost prezentate pentru prima dată corpului pastoral. Deși au fost exprimate și întrebări sau neliniști, pe care cei ce luaseră hotărârile le discutaseră de altfel pe larg, primirea a fost pozitivă și încurajatoare. Acum dorim să prezentăm întregii biserici partea cea mai importantă pentru a fi cunoscută, pentru a ne stimula la studiu, reflectare și discuție. Facem acest lucru cu rugăciune și încredințarea primirii lor cu maturitate creștină, într-un mod

care să consolideze temeinicia biblică a bisericii din România și să contribuie la maturizarea noastră și să ne dea un nou impuls în lucrarea de evanghelizare.

Este important de reținut că aplicarea acestor declarații va fi autorizată numai după publicarea Manualului și odată cu un anunț oficial în această privință, dată fiind nevoia unei poziții comune în Uniunea noastră și importanța unei pregătiri corespunzătoare.

A. Rebotezarea

Manualul comunității, ediția 1990, pag. 50:

„Deși biserica nu insistă pentru rebotezarea celor care vin din alte confesiuni religioase în care au fost botezați prin scufundare și care au trăit o viață creștină consecventă în armonie cu lumina pe care au avut-o, este recunoscut că rebotezarea este de dorit.”

Declarație

În cursul primelor decenii ale dezvoltării bisericii adventiste, subiectul rebotezării convertiților din alte biserici creștine a fost dezbătut. La sesiunea Conferinței Generale din 1886, a fost adoptată, în mod oficial, poziția care a rămas practic neschimbată până

O VIAȚĂ DE SACRIFICIU

(Urmare din Cop. 2-a) -

Trebuie să luăm măsuri împotriva primejdiei ca bisericile, comunitățile noastre, să devină niște cluburi sociale și nu instrumente pentru câștigarea de suflete, mandatate de Dumnezeu să ducă lumii solia speranței Sale.

Sunt de acord cu Tom Sines, autorul cărții „The Mustard Seed Conspiracy”: (Conspirația Seminței de Muștar) care spune: „În loc de a fi egoiști autonomi, făcând numai lucrurile noastre, noi suntem chemați să fim dintre cei ce-și supun eul, trăind în totul sub conducerea Sa în comunități ce experimentează o viață de părtășie. Și, în loc să fim acaparatori

egoiști, străduindu-ne și întrecându-ne pentru câștigul nostru egoist, Dumnezeu ne cheamă să fim slujitori altruști, care pun nevoile altora înaintea propriilor lor nevoi.” (Rom. 12, 10).

Cred cu adevărat că numai atunci când noi, în mod individual, ne vom întoarce cu toții, ca biserică, la experiența noastră spirituală, numai atunci - nivelul colectiv - comunitățile și biserica vor începe să se molipsească, să preia fervoarea, râvna vieții spirituale personale.

Numai atunci noi vom putea să ne întrebăm: „Ce trebuie să

facem noi cu toții spre a ajuta la încheierea lucrării?”

Numai atunci lucrarea lui Dumnezeu va progresa pretutindeni în lume, fără a fi împiedicată de lipsa mijloacelor financiare.

Numai atunci vom începe să ne mișcăm de la egoismul colectiv la sacrificiul colectiv, demonstrând astfel că a fi creștin, marchează o deosebire față de ceilalți, o deosebire în modul în care ne trăim viața.

Robert S. Folkenberg
Președinte al Conferinței Generale a Adventiștilor de Ziua a Șapte

astăzi și care este exprimată și în manual, ediția 1990. Documentul de bază în această privință este un pasaj destul de lung din cartea *Evangelism* (p. 372-373),

„(Rebotezarea) nu trebuie pusă ca o condiție pentru noii convertiți.” Ideile principale sunt următoarele:

a) Modul de lucru cu persoanele care vin din alte biserici. În care au fost botezați prin scufundare, trebuie să fie caracterizat prin înțelegere, răbdare și tact. Prezentarea prematură și brutală a acestui punct poate da noilor convertiți simțământul că, făcând astfel, ei „tăgăduiesc toată experiența religioasă anterioară a acestora.” Mai mult chiar, „rezultatul a fost că unii s-au îndepărtat de adevăr”. Dimpotrivă, atunci când „acest subiect este prezentat cu grijă, în spiritul dragostei și al blândeții”, „se dă lui Dumnezeu posibilitatea să lucreze cu Duhul Sfânt asupra minții, așa încât persoana să fie pe deplin convinsă și satisfăcută cu privire la acest pas de înaintare.”

(b) După ce adevărurile esențiale ale Bibliei au fost prezentate și acceptate, hotărârea finală privind rebotezarea trebuie să aparțină persoanei în cauză. „Acesta este un subiect cu privire la care fiecare trebuie, cu cugetul și în conștiința sa, să ia hotărâre în temere de Dumnezeu.” „Nimeni nu trebuie să fie conștiințat pentru altcineva și să ceară sau să impună rebotezarea.” „Există o mână divină care îi călăuzește, un Duh divin care mișcă inima lor, și astfel ei vor ști ce trebuie să facă și vor face.” Biserica trebuie să manifeste încredere în lucrarea Duhului lui Dumnezeu asupra acelor care primesc adevărurile esențiale ale mântuirii. „Un spirit de polemică și luptă nu trebuie lăsat să se strecoare și să stăpânească în tratarea acestui subiect.”

(c) Având în vedere acestea, rebotezarea convertiților din alte

biserici creștine, în care ei au fost botezați prin scufundare, nu trebuie făcută o condiție pentru intrarea în biserică. Suntem avertizați să „nu mergem înaintea Domnului stabilind pentru alții condiții pe care El nu ne-a cerut să le stabilim. Nu este datorია nici unuia dintre profesorii noștri să impună cuiva rebotezarea.”

Către încheierea pasajului din care sunt luate aceste declarații (întregul pasaj face parte dintr-o scrisoare datată 1886), Ellen White arată, în mod clar, că, de repetate ori, a primit de la Domnul îndrumări cu privire la acest subiect, în mod special datorită greșelii pe care unii pastori sinceri au făcut-o, insistând prea mult asupra rebotezării. „Mi s-a arătat că bunul frate... și alții dintre pastorii noștri, fac o greșeală la un anumit punct în experiența lor, punând subiectul rebotezării pe primul plan și făcând din el o condiție pentru intrarea în biserică. Acest subiect nu trebuie tratat astfel. Rebotezarea trebuie privită ca un mare privilegiu și o binecuvântare, iar toți cei care vor fi rebotezați, dacă vor ajunge la o înțelegere corectă asupra acestui subiect, vor privi la fel.”

Printr-o pregătire atentă și înțelepată a bisericii, printr-o atitudine plină de înțelegere și iubire, care să permită Duhului lui Dumnezeu să conducă pe fiecare, acest subiect va conduce la încredere în lucrarea lui Dumnezeu asupra inimii, va promova responsabilitatea individuală a convertiților și va influența favorabil activitatea de evanghelizare.

Pastorul și comitetul comunității vor studia îndeaproape cazul fiecărei persoane care solicită intrarea în biserică prin mărturisire de credință. Multă înțelepciune și iubire răscum-părătoare vor fi arătate celor care nu au putut avea parte de întreaga lumină în biserică în care au fost botezați, chiar atunci când aceasta a fost o mișcare care are

o poziție de critică distructivă față de biserică. În cazurile în care se constată că persoana în cauză a avut o cunoaștere suficientă a adevărului și a ales să se atașeze unei grupări dezbinătoare, se va arăta clar că o pocăință adevărată pentru răul săvârșit cuprinde și rebotezarea. Fiecare caz de acest fel va fi studiat și tratat individual.

În cazul primirii unei persoane prin mărturisire de credință, instruirea va fi făcută cu aceeași

ÎNFRÂNGERILE GRELE

*Când valuri de-ncercare
în jurul meu se strâng,*

*Brumate de fiori atâtor
râni amare;*

*Sunt solii modelării,
lucrarea lor când doare,*

*Înalț suspine-n rugă,
oftez, și-adesea plâng.*

*Destul în mine dorul,
purta de-al furi plac,*

*Am înțeles că-i ceasul,
ca-n porțile gândirii,*

*Să aibă loc procesul
schimbării și-nnoirii*

*Prin Duhul Sfânt al
slavei, voința Ta s-o fac.*

*Cerească Ta iubire,
deplin s-o înțeleg*

*Să ardă-n limpezimea
încrederii fierbințe.*

*Un rod divin coboare
în fapte și-n cuvinte,*

*Trăind o viață nouă, să
fiu al Tău întreg.*

*Ah, câtă mângâiere,
când văd un viitor.*

*Sperând, reinviază
tezaur de cunoașteri;*

*Înfrângerile toate, Tu
mi le faci renașteri,*

*Iertându-mă prin ha-
ru-Ți, devin biruitor.*

Ciorbă Iosif

seriozitate ca și pentru botez. Este recomandabil ca primirea să fie făcută într-un cadru special, nu doar ca o adăugire la o ceremonie de botez sau ca o formalitate. Se va face tot ce este necesar pentru o integrare completă a noului membru în părtășia spirituală și în activitatea bisericii.

B. Participarea la Cina Domnului

Manualul comunității, ed. 1990, p. 78

„Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea practică împărtășirea deschisă. Toși cei care și-au predat viața Mântuitorului pot să participe.”

Declarație

Așa cum reiese din paragraful de mai sus, în practica generală a bisericii, participarea la Cina Domnului este deschisă celor care, având o înțelegere a însemnătății actului, doresc acest lucru. Citatul prezentat ca bază

din cartea „Hristos, Lumina Lumii”, capitolul „În amintirea Mea”, poate fi mult mai bine înțeles în situația din multe țări, în care o parte însemnată a populației are sau avea o moștenire protestantă și deci o bună pregătire doctrinală și sufletească. Aceasta înseamnă și o familiarizare cu semnificația spirituală a Cinei, așa cum este învățată în Biblie.

Populația din țara noastră este într-o situație, în general mult diferită în ceea ce privește nivelul de educație religioasă și viața spirituală. Tocmai din această cauză, în țara noastră, solicitările de participare la Cină, din partea celor care nu sunt membri, sunt rare și neobișnuite. Astfel, practica bisericii din țara noastră este justificată de viață și, în general, poate fi menținută.

Totuși, este necesar să fim pregătiți pentru situațiile în care creștinii, cu o experiență spirituală temeinică, care ascultă de Domnul Hristos, potrivit luminii de care dispun, mișcați fiind de Duhul lui Dumnezeu, cu ocazia participării la predicarea Cuvântului, care este premergătoare Cinei, își exprimă dorința de a participa la aceasta. În acest caz, urmează ca pastorul sau prezbiterul să aibă o discuție personală cu persoana în cauză. O prezentare plină de iubire și seriozitate a privilegiilor, ca și a răspunderilor solemne ale participării la Cină (1 Cor. 11, 27-29), o va ajuta pe aceasta să ia o hotărâre care să se dovedească cu adevărat o binecuvântare pentru acel moment și pentru viitor. Această discuție va fi o ocazie bună pentru a îndrepta privirile către adevărul deplin, așa cum este în Domnul Hristos, și a-i câștiga

inima pentru o ascultare completă, din iubire față de Mântuitorul.

Este important, de asemenea, ca pastorul să pregătească cu grijă comunitatea pentru o asemenea eventualitate, așa încât persoanele în cauză să fie tratate cu tot respectul și încurajate de iubirea care se comemorează prin acest eveniment. Astfel, rezultatul va fi o lărgire a cercului în care se manifestă iubirea Mântuitorului și nu conflict în interiorul bisericii sau tensiune cu cei care nu sunt încă în ea.

În ceea ce privește participarea copiilor din familiile adventiste la Cină, Manualul este explicit. Este confirmată poziția că participarea la Cină este rezervată celor care și-au predat viața Domnului Hristos. Atunci când copiii din familiile adventiste fac acest lucru, ei se pregătesc pentru botez și apoi sunt botezați.

BIBLIA ÎN 1928 DE LIMBI

Pentru Africa s-au tipărit Biblii complete în 119 limbi; în 206 limbi Noul Testament, iar în 228 de limbi există cel puțin anumite părți ale Bibliei. În total sunt 553 de limbi.

În Asia există texte biblice în 479 de limbi în total, dintre care, în 96 de limbi, diferite Biblii complete. În America de Sud, de Nord și în America Centrală, pot fi citite povestirile biblice în 403 limbi diferite, iar în spațiul Pacific în 303 limbi; în Europa în 187 limbi. Există, de asemenea, traduceri ale Bibliei în trei limbi artificiale (ca de exemplu Esperanto) Pentru înregistrarea unei noi traduceri, se ia drept criteriu un exemplar original tipărit al Bibliei. Numărul tuturor limbilor care se vorbesc pe glob este apreciat a fi între 3000 - 6000.

„Biserica (Comunitatea) este locul unde oamenii sunt iubiți, respectați și recunoscuți ca având o valoare deosebită înaintea lui Dumnezeu.”

Un loc în care oamenii recunosc că au nevoie unul de altul.

Un loc unde se dezvoltă talentele, unde oamenii cresc, unde fiecare se realizează.

Ea implică, de asemenea, responsabilitate, respect pentru părinții spirituali, atenți unii față de ceilalți. Fiecare membru al ei va manifesta față de fiecare dintre ceilalți membri o iubire ce dă naștere la o profundă credințioasă ce strânge laolaltă și întărește.”

Evangelizarea nu este completă, dacă nu conduce pe ascultători la o hotărâre

MARK FINLEY

CONDUCÂND PE OAMENI

LA HRISTOS (2)

iecare decizie, subliniam în numărul trecut al revistei noastre, implică patru importante stadii:

1. Informarea
2. Convingerea
3. Dorința
4. Acțiunea

1. INFORMAREA

În viață nu vor fi luate hotărâri drepte, dacă persoana respectivă nu este bine și drept informată. De exemplu, atunci când vrem să cumpărăm o mașină, mai întâi ne informăm bine. Apoi, cântărim cu chibzuială avantajele și dezavantajele diferitelor mărci și modele ce ni se oferă, ne interesăm cât consumă, confortul, etc. Informațiile obținute ne permit să ne putem orienta și să putem lua cea mai bună hotărâre.

A cere cuiva să ia o hotărâre mai înainte de a obține informațiile necesare înseamnă a ridica bariere în mintea și inima omului și, în asemenea situații, cel în cauză - în majoritatea cazurilor - mai degrabă ia o hotărâre negativă, decât una pozitivă. De aceea, pentru a conduce pe oameni, bărbați și femei, la o hotărâre, este necesar să se răspundă la următoarele întrebări:

- Au oamenii aceștia informații suficiente și adecvate pentru a putea lua o hotărâre dreaptă?
- Sunt ei informați în mod inteligent cu privire la decizia pe care sunt solicitați să o ia?

2. CONVINGEREA

După ce a strâns informații, persoana în cauză începe să „simtă” care ar trebui să fie hotărârea cea dreaptă și bună pentru situația specială în care se află el sau ea - ceea ce el sau ea realmente trebuie să facă. În luarea unei decizii pentru sau de partea lui Hristos, conștiința persoanei în cauză sugerează:

„Aceasta este ceea ce cred că Dumnezeu dorește ca eu să fac. Aceasta este - după cum cred eu - voia lui Dumnezeu. Dacă nu iau această convenită și potrivită atitudine, atunci, mă voi situa în afara voiei lui Dumnezeu”.

Când o persoană este convinsă, ea se află de partea pozitivă și atunci există un simțământ profund de neprihănire și acționează în consecință.

Atunci când se află însă de partea negativă, ea, persoana în cauză, are un profund simțământ de vinovăție și nu va acționa. De altfel, deciziile nu se iau numai pentru că o persoană s-a convins să facă ceva. Unii pot să aibă o conștiință atât de sensibilă, încât, dacă sunt îndemnați de un simțământ bun de a face binele și în același timp munciți de un gând rău de a face răul, să poată lua hotărârea cea bună. Cu toate acestea, următorul stadiu al deciziei este

hotărâtor.

3. DORINȚA

În acest stadiu, acela al dorinței, cel în cauză își filtrează bine propriile sentimente, identificând nu numai ceea ce trebuie să facă cineva, ci și ceea ce dorește cineva să facă. Poți să duci un cal la apă, dar nu-l poți face să bea. Dar sarea, îl poate face să bea. Sarea trezește dorința.

Ca câștigători de suflete, noi suntem sarea pământului. Este necesar ca noi să prezentăm oamenilor în așa fel Evanghelia, încât ei să nu aibă numai informații potrivite, ci să fie convinși că trebuie să facă ceva, să dorească să facă lucrul acesta. În toată Biblia, Dumnezeu personal prezintă bucuria cerului, grozăviile iadului și iubirea Sa, ca motive puternice pentru a face ca dorința noastră să crească, să se maturizeze.

4. ACȚIUNEA

Când convingerea și dorința sunt trezite, atunci persoana acționează. În acest fel, cheia acțiunii finale este aceea de a merge dincolo de informații, mai departe, mai profund, la convingere și dorință. J.C. Shuler, prezintă astfel această problemă:

„SCRIPTURA COMPARĂ LEGĂTURĂ DINTRE HRISTOS ȘI BISERICA SA CU O CĂSĂTORIE. ÎN CĂSĂTORIE, AMBELE PĂRȚI TREBUIE SĂ-ȘI CUNOASCĂ BINE RĂSPUNDERILE ȘI ÎNDATORIRILE.

ACEIA CARE DORESC SĂ SE BOTEZE TREBUIE SĂ DEA PE FAȚĂ, ÎN VIAȚA LOR, CREDINȚĂ, POĂINȚĂ ȘI ROADELE POĂINȚEI, CA ȘI O ÎNȚELEGERE A ÎNSEMNĂȚII BOTEZULUI ȘI A LEGĂTURILOR SPIRITUALE CE DECURG DIN ACEASTA.

PUNCTE FUNDAMENTALE,
pag. 253-254

„Deoarece cunoașterea, convingerea și dorința conduc la luarea unei decizii, predica, lecturile biblice și lucrarea personală trebuie să fie o îmbinare armonioasă a factorilor dorinței și convingerii cu privire la subiectul prezentat. Aceasta este necesar pentru a aduce cele necesare cunoașterii, convingerii și dorinței de acceptare, hotărâre și acțiune. Analizând unele texte, vom descoperi că unele sunt, în mod deosebit, destinate a aduce cunoștințe, altele a aduce convingere, iar altele a trezi dorința. Adesea însă, același text cuprinde în el elemente ale celor trei - cunoaștere, convingere, dorință. Este necesar să ne concentrăm asupra acelor texte care vor aduce convingere și, în același timp, vor trezi dorința de a primi și urma noile principii, așa cum le prezentăm în lecturile noastre biblice.

LIMBAJUL APELULUI

Câștigătorii de suflete care au succes sunt foarte sensibili la limbajul pe care îl folosesc. Așa-zisul câștigător de suflete se bazează pe o serie de fraze „religioase” curgătoare și clișee, fără însă a lua în considerație diferitele persoane cu care aceștia lucrează. Să nu uităm că fiecare ascultător are o anumită capacitate de percepere. Folosește-o, pentru a o câștiga pentru adevăr pe această persoană. Dacă o ignorați, poate că o veți pierde.

TREI CAPACITĂȚI DE PER- CEPERE

Cercetătorii comportamentului uman categorisesc pe oameni în una din aceste trei categorii: vizuală, audio și chinestetică.

Persoanele din categoria „vizuală” rezolvă problemele văzând soluția sub forma unor tablouri pe care și le imaginează în minte. Deoarece procesul gândirii lor analitice este vizual, astfel de oameni răspund bine atunci când se folosesc diapozitive, hărți și diagrame. Ei sunt acea categorie de oameni care, atunci când se gândesc la vacanța lor, se și văd pe plajă relaxându-se, având în minte imaginea razelor fierbinți ale soarelui scânteind pe nisipul de pe plajă, sau în apa mării.

Cu cei din categoria „audio” își structurează modelul gândirii lor în funcție de sunet. Soțul aude pe soția sa vorbindu-i, aude pe șeful lui strigându-l, aude glasul copiilor în timp ce aceștia se joacă, etc. Cei ce fac parte din această categorie, atunci când se gândesc la vacanță, nu se văd în imaginația lor stând pe plajă, dar ei percep bine muzica valurilor spărgându-se de stânci, strigătul strident al pescărușilor sau muzica plăcută (uneori) ce se aude la radio. La ei predomină auzul.

Chinesteticii își formează modelul gândirii lor, în mare măsură pe senzația atingerii. Ei reacționează bine la atingerea pe spate, la îmbrățișare sau la o caldă, dar viguroasă strângere de mână. Aceștia, gândindu-se la vacanța lor, parcă simt căldura soarelui cuprinzându-le trupul și anticipează plăcerea unei plonjări în apa plăcută a mării.

Desigur, oamenii nu se împart categoric numai în una din aceste categorii. Cu toate acestea, fiecare dintre noi avem o puternică tendință de a acționa în una din aceste categorii. Pentru câștigarea de suflete, implicația este clară. Când avem de-a face cu o persoană care „vede” lucrurile, atunci metoda cea mai eficientă de a-l interesa nu este aceea de a-l face să asculte o bandă pe care este înregistrată o expunere, oricât de interesantă ar fi aceasta, ci îi vei prezenta o

serie de diapozitive sau o casetă video.

DOMNUL HRISTOS A AJUNS LA INIMA OAMENILOR

Perfect cunoscător al psihologiei celor din jurul Său, Domnul Hristos a demonstrat capacitatea Sa de a ajunge la inima diferiților oameni, folosind mijloace diferite.

Când stătea de vorbă cu cei ce erau orientați vizual, El le prezenta tablouri care să ilustreze solia Sa. El le vorbea despre păstorul ce mergea să caute oaia pierdută, despre acela ce căuta comoara ascunsă sau tabloul ta-

tălu fiului risipitor, ce alerga cu lacrimi pe obraz înaintea fiului său. În timp ce aceștia ascultau, ei „vedeau” solia Evangheliei în scenele prezentate și erau pregătiți, astfel, să răspundă.

Când a vorbit cu Nicodim, Isus a folosit un mijloc audio. Cunoscând pregătirea interlocutorului Său, obișnuința acestuia de a asculta citirea Legii, Isus i-a spus: „Vântul suflă încotro vrea, și-i auzi vuietul; dar nu știi de unde vine și nici încotro merge.”

Nicodim parcă auzea sunetul vântului printre frunzele pomilor, mai înainte de începerea furtunii, el „auzea” șuieratul vântului pe fa-

colțurile casei și putea asculta chemarea Duhului Sfânt adresată inimii lui.

Femeii de la fântâna lui Iacob, a cărei viață morală era cunoscută Domnului, El a știut să aleagă calea directă la inima ei. Așa cum era, ea tânjea totuși după o viață onorabilă, după atingerea adevăratei iubiri și Domnul Hristos a apelat la sentimentele ei. El i S-a adresat direct și simplu: „Dă-mi să beau!” Ea cunoștea simțămintele celui insetat. Acestei femei, care bătătorise drumurile prăfuite ale pustiei, El, Isus, a aplecat spre ea vasul de lut, oferindu-i apa vieții. În acest fel,

SUNTEM ÎNTREBAȚI? RĂSPUNEDEM!

„Dă băuturi tari celui ce pier, și vin celui cu sufletul amărât” -

(Prov. 31,6)

Unii văd în textul de mai sus recomandarea folosirii moderate a băuturilor alcoolice ca un tranchilizant. „Să bea și să uite de sărăcia lor și să nu-și mai aducă aminte de necazurile lui” (vers. 7).

Până în ziua de astăzi, acesta este un argument invocat de cei care „întârziesc” destul de mult lângă un pahar în care se toarnă mereu băuturi tari. Este oare posibil ca Biblia să „recomande” folosirea băuturilor alcoolice?

Dacă analizăm cu atenție, vom constata că contextul imediat al versetului șase constituie o mustrare severă adresată „mai marilor” de a se abține de la folosirea băuturilor alcoolice, pentru ca nu cumva „să uite legea și să calce drepturile celor nenorociți.” De reținut că textul nu condamnă „abuzul” de băuturi alcoolice și deci, implicit, să îngăduie folosirea moderată a lor. El spune categoric că „nu se cade... să bea vin” (vers. 4.5)

„BĂUTURI TARI”

În lumina contextului imediat, imperativul inițial „dați” (tem) nu poate fi considerat ca o poruncă (un imperativ mandatar) de a da celor în necazuri să bea băuturi alcoolice. Mai repede, el trebuie privit ca un imperativ condițional, iar sensul ar fi acesta: „Dacă este să dai cuiva băuturi tari, atunci... dă celor ce pier.” Este un mod de vorbire folosit în toate limbile. Este așa și atunci când ai spune: „dacă dai cuiva un deget, acesta îți ia toată mâna”. Aceasta definește imperativul condițional, în contrast cu imperativul mandatar.

Întreg acest pasaj este asemenea unei monede cu cele două fațete ale ei. Pe una din ele scrie: „alcoolul nu este pentru oamenii responsabili, pentru cei ce au rațiune.” Pe partea cealaltă a monedei, pe reversul ei, putem citi: „Băuturile alcoolice sunt numai pentru cei ce sunt pe moarte și fără de speranță.” Versetul șase poate fi înțeles ca un verset plin de ironie, dacă nu chiar satiric. După ce avertizează pe Samuel împotriva folosirii băuturilor alcoolice, mama sa arată

spre cei ce sunt pe calea pierzării, a pieirii, spre cei nenorociți, spunând că numai pentru unii ca aceștia sunt băuturile alcoolice. Poate exista o mai puternică condamnare a folosirii băuturilor alcoolice decât aceasta?

Textul ne vorbește despre cei care „pier” (obed) și despre cei „nenorociți” (marei naphesh). În limba ebraică, ambii termeni afirmă o situație disperată, fără ieșire. Ea nu se aplică în cazurile celor care spun: „Mor de sete. Trebuie să beau o bere,” sau „Nu pot să dorm, „am să iau un somnifer.” „Am niște dureri insuportabile, ucigătoare. Aveți voi un calmant?” Este vorba despre cineva care îndură suferințele groaznice ale unui cancer la pancreas.

Talmudul iudeu, interpretează Ps. 6 ca o recomandare de a da o băutură alcoolică celor condamnați la moarte și duși la locul execuției. În felul acesta s-a procedat și în cazul Domnului Hristos („I-au dat să bea vin amestecat cu smirnă, dar El nu l-a luat”). Dacă n-ar fi fost Mântuitorul nostru, Domnul Isus Hristos ar fi luat băutura oferită.

Mântuitorul folosește metoda chinestetică pentru a da tărie și vitalitate Evangheliei.

„Ești însetată. Dar dacă vei bea din apa pe care ți-o dau Eu, nu vei mai înseta niciodată.”

Și noi putem folosi toate cele trei posibilități de abordare, pentru cele trei categorii de oameni care, cu siguranță, se află printre cei care ne ascultă. Este înțelept să începi apelând la toate cele trei categorii de oameni, apoi concentrează-te asupra modului de prezentare ce ți se pare că predomină printre ascultătorii tăi.

Când ne vom adresa persoanelor orientate vizual, vom sublinia o solie prin tablouri și scene ce pot fi receptate bine. „Înfățișează-L pe Isus Hristos murind pe Crucea Golgotei pentru tine, având mâinile pironite în cuie și cu sângele curgând din rănilile Sale. Privind la fața Sa, la ochii Săi, poate fi oare ceva mai impresionant, mai de dorit, decât să-l supui Lui întreața ta viață?”

Pentru cei orientați audio, ne vom prezenta solia, făcând apel

la sunet. Vorbiți-le despre zgomotul gloatei strigând - stăpânită de cel rău - „la moarte, răstignește-L!” Vorbiți-le despre zgomotul cionului bătând piroanele în mâinile și picioarele Mântuitorului și amintiți-le ascultătorilor dumnea-voastră de iubirea ce se degajă din cuvintele Celui răstignit: „Tată, iartă-i căci nu știu ce fac!”

Vorbiți-le de acel glorios cor îngeresc și de sunetul trâmbiței din ziua zilelor. „Ce bucurie vor aduce sunetele acelea inimii tale!” Ascultă vocea Domnului Hristos rostind: „Bine rob bun și credincios. Ai fost pus peste puține lucruri și te voi pune peste multe lucruri. Intră în bucuria Stăpânului tău.”

Adresându-se celor predispuși a percepe chinestetic solia, conversația noastră se poate desfășura astfel:

„Supunându-ți astăzi viața ta lui Isus, vei primi acea pace vindecătoare, acea lăuntrică mulțumire după care tânjește întreaga lume. Atunci, simțământul liniștii și al păcii, pe care îl dorești și pe

care îl cauți de mult, te va cuprinde, va fi al tău, va fi experiența ta zilnică.”

Dumnezeu a creat unicate. El ne-a făcut să fim deosebiți unii de ceilalți. Oamenii au trăit și s-au dezvoltat în condiții specifice lor. De aceea, această varietate de condiții și experiențe necesită o varietate de metode de abordare. Trebuie să evadezi, să ieși din schema obișnuită a activității tale și să ieși cu curaj și inteligență sfântă în întâmpinarea nevoilor și dorințelor sau căutărilor altora.

Să te identificeți cu posibilitățile și capacitățile lor perceptive. Îngăduie-i lui Dumnezeu să te implice în modul de percepere al celor pentru care lucrezi și vei vedea că rezultatele vor fi altele. Vor crește, se vor multiplica, se vor dezvolta. Căci, realmente, evanghelizarea nu este completă și nu-și împlinește menirea ei, dacă nu conduce pe ascultători la o hotărâre.

Traducere și adaptare
D. Popa

Sfânta Scriptură nu condamnă folosirea băuturilor anestezice. Cu toate acestea, faptul că Domnul Hristos le-a refuzat vinul alcoolic, chiar și în situația aceasta, constituie o mărturie puternică a deza-probării folosirii băuturilor alcoolice.

Prov. 31,6, poate determina pe cineva să susțină folosirea băuturilor alcoolice ca medicament. Luat în contextul său, textul nu spune acest lucru, ci mai degrabă el spune: „Dați celor ce suferă, celor ce au dureri mari, dați-le alcool pentru suprimarea durerilor, dar aceasta sub supravegherea medicului și chiar și atunci trebuie multă atenție la folosirea narcoticelor sau alcoolului.

Există efecte secundare, nocive. Atunci când este vorba de alcool, ca medicament, se au în vedere doze mici, pacientul fiind la pat, deci nu poate fi vorba de folosirea lui ca „băătură”.

Trebuie să reținem deci, că Prov. 31,6 nu recomandă nicidecum folosirea moderată a băuturilor alcoolice. Mai degrabă, el este o prezentare ironică, sugerând faptul că alcoolului este atât de „bun”, încât el este recomandat numai pentru cei ce sunt „pierduți”, pentru cei ce sunt pe moarte, căci la moarte duc băuturile alcoolice.

EDITORIAL

- (Urmare din pag. 1-a) -

Cuvântul Mântuitorului ni se adresează plin de încurajare: „Ori de câte ori faceți toate acestea unuia dintre cei mai neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut.” Iată o luminoasă parte a „Misiunii Globale”.

„Adevărat, adevărat vă spun, rostea Mântuitorul, că cine face astfel, nu-și va pierde răsplata.”

D. Popa

„ÎNDREPTĂȚIREA ESTE CEEA CE
FACE DUMNEZEU PENTRU NOI.
SFINȚIREA ESTE CEEA CE FACE
DUMNEZEU ÎN NOI.”

• Adoarme în Domnul fratele Munteanu Costache, membru al Comunității Poduri - Bacău. Născut la 31 iulie 1917, primește credința în anii fierbinți 1946 - 1947 și rămâne credincios legământului încheiat cu Mântuitorul său. Familia, frățietatea și pastorii Baciș Pintilie, Piturlea Emanuel, Liga Iosafat și Baciș Eugen l-au însoțit până la mormânt, în nădejdea puternică a făgăduințelor Scripturii.

*Pastor,
Liga Iosafat*

• Adoarme în Domnul și în nădejdea adventă fratele Vasile Petrică, membru al Comunității Constanța, născut la 29 ianuarie 1929, în București. Va încheia legământul cu Mântuitorul său la vârsta de 13 ani. Își va închina viața slujirii lui Dumnezeu, urmând în acest scop cursurile Seminarului Teologic, pe care îl va absolvi în 1955. În 1962, este nevoit să părăsească lucrarea. Va rămâne credincios legământului său până la 11 aprilie 1993, când închide ochii, pentru a-i deschide la ziua cea mare a revenirii Domnului.

• Surprinzător, deși nu erau gemeni, în noaptea de 10 spre 11 aprilie 1993, se stinge din viață fratele Vasilescu Cornel, frate de corp al fratelui Vasilescu Petrică. Dimineața trece la odihnă Cornel, iar după amiază Petrică. Au copilărit împreună, au învățat împreună la Seminar, au fost legați sufletește și, deși în locuri diferite, au murit în același timp, în speranța învierii împreună la glasul dătător de viață al Mântuitorului.

*Pastor,
Kestner Radu*

• În ziua de 4 mai 1993, adoarme în Domnul, în vârstă de 93 de ani sora Dr. Eleftera Iacob-Prisăcaru. S-a născut la data de 17 martie 1900, în Focșani. În anii copilăriei, are prilejul de a auzi cuvântul adevărului prin fratele Ștefan Demetrescu.

Sfârșit de eale

După terminarea liceului, tânăra este căsătorită cu Constantin Iacob, profesor de desen din Focșani. Dar la vârsta de 36 de ani rămâne văduvă. Va veni la București și, ca studentă a Facultății de medicină, va locui, ca chiriașă, la fratele Ștefan Demetrescu, reluând vechile legături de la Focșani. În ambianța familiei Demetrescu, interesul ei pentru adevăr este reînnoit și va încheia legământul cu Dumnezeu. După terminarea facultății, este primul medic angajat al Bisericii Adventiste, la început, în cadrul Dispensarului Medical Adventist din Str. Labirint 116. Devine mai târziu directoarea Școlii de Surori „Victoria” a bisericii noastre. După desființarea dispensarului, își continuă activitatea didactică în cadrul Seminarului Teologic Adventist, până în 1960, când se pensionează.

Se reangajează în cadrul Ministerului Sănătății, unde va lucra până la vârsta de 80 de ani.

Fiind un militant deosebit al reformei sanitare, a vizitat multe comunități din țară, văzând și trăind pe bolnavi, la casele lor, veghind nopți întregi la căpătâiul lor. A trăit o viață modestă, cinstită, dezinteresată material. A trăit pentru alții.

Înmormântarea a fost la fel de modestă ca și viața ei. Serviciile divine de înmormântare au fost aduse la îndeplinire de pastorii Adrian Bocăneanu și Liviu Manea.

• Redacția Curierului Adventist aduce la cunoștință frățietății, trecerea la odihnă a sorie Paulini Gabriela, născută Dorobăț.

Născută la 10 mai 1922, la Focșani, vine cu familia în București în 1928, unde tatăl ei, N.

Dorobăț, este chemat ca șef de colporți în cadrul Uniunii.

Între anii 1929 - 1937 urmează Școala elementară anglicană, după care va

merge la Seminarul de la Brașov, unde, în 1940, va absolvi Seminarul - secția administrativă.

Între anii 1942 - 1944 va urma cursurile Academiei Regale de Muzică (Conservatorul), secția pian și compoziție.

În perioada anilor 1940 - 1942, va lucra în birourile Uniunii. În 1960, va fi angajată la Casa de Pensii a bisericii.

Se căsătorește în 1943 cu fratele Rene Paulini și în căminul lor se va naște Magdalena, fiica iubită a mamei și care-i seamănă în totul.

Începând din anul 1965, va lucra până la pensionare (în 1986) în cadrul redacției noastre. Un caracter integru, liniștit, de un profesionalism desăvârșit, era o plăcere să conlucrezi cu ea. Fire introspectivă își trăia bucuriile și dezamăgirile în templul sufletului ei, împreună cu Mântuitorul vieții sale, ce era singurul ei Confident. Și-a iubit familia, nepoții pe care-i adora și a slujit lui Dumnezeu și bisericii cu întreaga capacitate a sufletului său nobil.

Un exemplu de simplitate, modestie, credincioșie și conștiințiozitate. Cei ce au cunoscut-o au fost impresionați de puterea elocventă și noblețea lipsită de ostentație a vieții ei, dovada marilor caractere. Bucuriile și durerile și le consuma în tăcere, fără ostentație sau murmur.

Putem spune că experiențele dureroase ale vieții au înobilat-o și a apropiat-o, până la identificare, de Isus.

Adoarme în Domnul, așa cum, i-a fost și viața, retrasă în intimitatea familiei, încredințându-și scânteia vieții Celui ce i-a dat-o, până în dimineața învierii.

„O, de ași muri de moartea celor neprihăniți

Și sfârșitul meu să fie ca al lor.” (Num. 23, 10)

D. Popa

ândva, am cunoscut o tânără creștină, al cărui logodnic și-a împins un pistol în gură și a spulberat în sânge tot visul vieții ei. Un an mai târziu, tânăra își depăna povestea tristă, iar eu, un tânăr adventist îi vorbeam despre evenimentele apocaliptice ale sfârșitului istoriei acestui pământ. Cu o mișcare a brațului, ea „blocă” în aer cuvintele mele. „Când Relu a murit,” spuse ea, întrerupând elocventa mea expunere escatologică, „viața mea s-a sfârșit, totul s-a prăbușit. Nu mai am nimic. Tot ceea ce știi și singurul lucru pe care îl știi este acela că **ISUS MĂ IUBEȘTE**”.

Sărmana tânără „babiloniană”! Ea n-a citit niciodată despre „Marea Luptă” și nu cunoștea nimic despre starea morților. Ea umbla, poate, după ceea ce strălucește în jurul nostru, dar atunci, când în experiența vieții ei s-a produs un gol, când o lovitură puternică i-a anulat perspectivele vieții, ea n-a putut să strige decât: „**DOMNUL MĂ IUBEȘTE**”.

Câți dintre noi putem spune, în condiții asemănătoare, la fel? Avem o doctrină clară și autentică, folosim o hrănă curată, dar avem noi oare certitudinea că Dumnezeu ne iubește, chiar atunci când loviturile vieții cad asupra noastră în mod nemilos? Este experiența noastră cu Isus atât de puternică, atât de sănătoasă, încât, indiferent cât de nefericiți și distruși am fi, să putem spune cu speranță și încredere în glas: „Știu că Isus mă iubește”?

Poate că putem vorbi foarte bine despre bacteriologie sau putem să explicăm ce este „îndreptățirea prin credință” și sfințirea. Poate că putem foarte bine să facem deosebire între neprihănirea atribuită și cea împărtășită. Dar toată această neprihănire nu valorează nimic, dacă nu cunoaștem, pentru noi, iubirea Domnului Hristos. Aceasta ar fi asemenea unei nunți feerice, inundate de flori și muzică, dar fără nici un pic de iubire între mire și mireasă.

Iubirea lui Dumnezeu se revarsă în nenumărate feluri asupra oamenilor, dar expresia cea mai mare a ei rămâne Isus Hristos. Iar mijlocul fundamental de a cunoaște această iubire este acela de a experimenta personal harul Său mântuitor, așa cum a fost el descoperit prin sângele Crucii. „Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți prin credință avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos” (Rom. 5,1).

Aceste cuvinte nu sunt numai o simplă teologie, ci o vibrantă și vie întâlnire cu realitatea faptului că Isus Hristos și-a vărsat sângele pentru păcatele

omenirii. Moartea Domnului Hristos trebuie să fie interiorizată până când ea va deveni punctul central al vieții noastre. Numai atunci putem cunoaște iubirea pe care El a avut-o pentru mine și pentru tine personal. Fără experiența Crucii și a iertării pe care ea a adus-o la îndeplinire pentru noi, nu vom ajunge niciodată să cunoaștem iubirea lui Dumnezeu.

„Aici, în acest punct,” scria Ellen G. White, „cad foarte mulți. Ei nu au ajuns să creadă că Isus îi iartă în mod individual. Ei nu cred în totul pe Dumnezeu pe cuvânt. Este privilegiul tuturor acelor care acceptă condițiile să cunoască ei înșiși că iertarea este extinsă - ea se acordă fără plată tuturor și pentru fiecare păcat mărturisit și părăsit. Ea înlătură suspiciunea cum că făgăduințele lui Dumnezeu nu sunt pentru tine. Ele sunt pentru fiecare păcătos care se pocăiește”. (Calea către Hristos, p. 52, 53).

Cât de prețioase sunt acele momente când ești, cu durere, conștient de cele ce se ascund înăuntrul tău, și îți ștergi praful de pe genunchi, știind că ai fost iertat prin sângele lui Isus Hristos. Cât de recomfortant este să-ți dai seama că „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii” ridică, iartă, șterge și păcatele tale. (Ioan 1,29). Cât de fericit este să fii unul

dintre cei „cu fărădelegea iertată” și cu păcatul acoperit” (Ps. 32,1). Numai trăind această experiență poți ajunge să cunoști iubirea lui Dumnezeu, pentru că în moartea Domnului Hristos, iubirea lui Dumnezeu a atins apogeul ei. Orice altă expresie a iubirii Sale, indiferent cât de deosebită ar fi ea, este acoperită de sângele lui Hristos. Nu este de mirare că apostolul Pavel, în ciuda întregii sale educații teologice, filozofice și escatologice, a exclamat: „Căci n-am de gând să știu între voi nimic altceva decât pe Isus Hristos și pe El răstignit. (I Cor. 2,2).

Cunoști pe Isus... și pe El crucificat? Te-ai făcut părtaș morții și învierii Lui? Numai printr-o supunere necondiționată a voinței tale, voii Lui, numai prin crucificare zilnică a firii pământești, a eului și prin trăirea zilnică a experienței nașterii din nou, de sus, numai așa, iubirea lui Dumnezeu, exprimată pe Golgota, poate să devină o experiență personală. De îndată ce realitatea a ceea ce înseamnă Golgota stăpânește sufletul, numai atunci poți pricepe pentru tine însuși ce este iubirea lui Dumnezeu. Și atunci, indiferent de ceea ce vei suferi, indiferent cât de mult sânge inundă visurile vieții tale, încrederea ta în iubirea lui Dumnezeu nu va da greș niciodată, pentru că ai cunoscut iubirea lui Dumnezeu ce se jertfește și poți să spui plin de încredere: „**Știu că Dumnezeu mă iubește**”.

IUBIREA

CE SE JERTFEȘTE